

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு } திருவள்ளூர் ஆண்டு ககஅங், தை } பரல்
உள } மூப்பெ. ப. பிப்ரவரி, 1953 } கா

நாடகப் பேராசிரியர் சம்பந்தர்

உலகம் இருவேறு இயற்கைத்தாக இலகுகின்றதென்று கண்டு தெளித்துரைத்தவர் நம் திருவள்ளுவப் பெருமானாவர். ஒன்று, கல்வி கேள்விகளிற சிறந்தாராக இலகுவது; மற்றொன்று, செல்வத்தினும் புகழினும் மேம்பட்டாராகத் திகழ்வது. இவை இரண்டும் உலகமக்கட்கு இன்றியமையாமல் வேண்டப்பெறுவன. இவ்விரண்டும் ஒருசேரப் பிறப்பார் உலகத்தாசிரியர். எந்நாட்டினும் வரலாற்றை நோக்குவோமாயின் இவ் ஈரினமாகவே பிரிந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

நம் நாட்டுப் பழங்காலவரலாற்றுண்மைகளைக் காணப் பண்டைச்சுவடிகளைக் கொண்டு ஆய்வோமாயின், அவை யாவும் இவைகளையே நமக்குக் காட்டுகின்றன. ஒரு சிறந்த நாட்டமைப்புக்கு இலக்கணங் கூறப்போந்த நாவலர் பெருமான் திருவள்ளுவர்,

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு.”

என்று நன்கு ஆய்ந்து முடிபுகட்டி உணர்த்தியருள்வாராயினார்.

ஒரு நாட்டுக்கு விளைவுமல்கப் பாடுபட்டு உழவுத்தொழில் செய்து வற்றாவளத்தைப் பெருக்கும் உழைப்பாளர் இருத்தல் வேண்டும்; அவைகளை ஒழுங்கு முறையாக அமைத்து நாட்டு வளத்தைச் சிதறவிடாது பாதுகாத்து நலஞ் செய்யும் அறிஞரும் ஒருபால் இருத்தல் வேண்டும்; இவைகட்கெல்லாம் நிலைகளாக நின்று உற்றுழி உதவும் கடப்பாடுடைய பெருந்தகைய

ரான செல்வரும் ஒருபால் இருத்தல் வேண்டும். அஃதே நாடாகும்; அதுவே நற்றவவானினும் நனிசிறந்த நாடாகப் பிறநாட்டாரால் போற்றிப்புகழும் பெற்றிமை மிக்கதாகத் திகழும்.

இச்சிறந்த இலக்கணத்துக்கு உழைப்பாலும், கல்வி மேம்பாட்டினாலும், செல்வச் சிறப்பாலும் இலக்கியமாகத் திகழ்கின்ற பெரியாரொருவர்க்கு 1-2-52 ஞாயிறன்று சிறப்பான பாராட்டு விழா ஒன்று இச்சென்னைமாநகரில் நிகழ்ந்தது; அவ்விழாவிற்குப் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் திரள் திரளாகச் சேர்ந்து வந்து அப்பாராட்டுவிழாவிற்கு கலந்துகொண்டு தம் பேரன்புத் திறத்தை உணர்த்தினர். அப்பாராட்டைப் பெற்ற பெரியார் நாடகப் பேராசிரியர் திரு. பம்மல் சம்பந்தமுதலியாரவர்களே ஆவர்.

இவர்கள், நகை ஈகை இன்சொல் இகழாமை முதலிய நற்பண்புகள் யாவும் ஒருங்கே அமைந்த நற்குடியின் வழித்தோன்றலாகத் தோன்றினார்கள். கல்வி கேள்விகளிற்கு சிறந்து நாட்டுக்கு இன்றியமையாத நாடகக் கலைக்குப் புத்துயிரளித்து நன்னிலைக்கண் அதனை மீட்டபெருமை இவர்கட்கே உரித்து.

நாடகம் நம் தமிழ்மொழியின் ஒருபிரிவு; அது, மக்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டி நல்வழிப்படுத்தும் சிறந்த கலை. எதினும் மாசுபடிதல் இயல்பு. அம்மாதிரித் துடைத்து ஒளிபெறச் செய்ய வேண்டுவது அறிவுடை மக்களின் தனிப்பெருங் கடமை. நாடகக் கலையில் ஒருசில குறை தோன்றியது; அதனை நன்குணர்ந்து நம் சம்பந்தர், அக்கலைக்கு நல்வாழ்வு அமைய நாடகநூல் ஒன்றல்ல; இரண்டல்ல; எழுபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்கள் எழுதித் தமிழ்மொழிக்கு அணி செய்தார்; தாமே ஐந்தாற்றிருபது முறை, நூற்றொன்பது வெவ்வேறு நடிகராக நாடக மேடையில் தோன்றித் திறம்பட நடத்துப் புகழ்பெற்றார். அதனால் கற்றோரேயன்றி மற்றெல்லோரும் கொண்டாடும் பேறும் பெற்றார்.

நாடகநூல்களை அமைக்குங்கால் பிறநாட்டு நல்லறிஞர்கருத்துக்களையும், தம் தனி நுண்மான்னுழைபுல அறிவுநுட்பத்தால் திரட்டிக் கொணர்ந்து சிறந்த முறையில் ஆக்கி உதவினார். இதற்கு முன்னர், நடிகர்கள், ஒரு வேடத்தில் கோலம் புனைந்துவருவர்; வேறொரு கோலப் பாடல்களைப் பாடுவர்; அல்லது, ஒரு வேடத்தில் தோன்றுவோர், அவ்வேடத்துக்குரிய ராகத் தம்மையே புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் வருவர். எடுத்துக்காட்டாக அரிச்சந்திரவேடத்தில் தோன்றுமொருவன்,

“புகார்கள் ஆசிகூறப் புகழுமரிச்சந்திரன்
திகழ் புவிக்கோர் இந்திரன்.”

என்றும், இதைக்கப்பல் நூலுக்குப் பதார்த்தம்.

பிறபிற வேடங்களிலெல்லாம் இவ்வாறே, அவரவர் பெரு
மையைப் பாடிக்கொண்டு வருவதையும் முற்கால நாடக நடிகர்க
ளிடையே காணலாம்.

அக்குறைபாடெல்லாம் நீங்க நகை முதலிய உணர்ச்சி
தோன்ற நூல்கள் எழுதியும், நடித்தும் தமிழ்நாடகக்கலைக்குத்
தனிப்பெருமை தந்த சம்பந்தர், இன்று அக்கலையின் முதிர்வே
தம் முதிர்வாகக்கொண்டு எண்பதகவைப்பெருவ இளைஞராக
இலகுகின்றார்.

இத்தனிப் பெருங் கலைஞருக்கு, பொதுவாக தமிழ்ப்பெரு
மக்களும் சிறப்பாக நாடகக்கலைஞர்களும் இவ் எண்பது
அகவைவிறைவுத் திருநாளில் பாராட்டிப் பண்புபல பகர்ந்து
கொண்டாட எண்ணினர். அதற்காகச் சென்னைத் திருவல்லிக்
கேணித் தேசியப் பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளிக் கலைமன்றத்தில்
பந்தரமைத்துச் செடி கொடிகளால் அழகுபடுத்தமைத்தனர்.

1-2-53. ஞாயிற்றுக்கிழமைகாலை 8-மணிக்குச் சகுணவிலாச
அவைக் கட்டிடத்திலிருந்து விழாக்கூட்டம் திருவல்லிக்கேணிக்
கலைமன்றத்துக்குப் புறப்பட்டது. அதுகாலை பாராட்டுக்குரிய
ரான சம்பந்தர், கால்கிளர்ந்தன்ன விரைபரிபூட்டிய அழகிய
வண்டியில் ஏறியமர்ந்தனர்; நாடக நடிகர், திரைப்பட நடிகர்,
பொதுமக்கள் யாவரும் புடைசூழ்ந்தனர். ஊர்வலத்துக்கு
முன்னர்ப் படுமணியிரட்டும் மருங்கிற் கடுநடை இருயானைகள்
சென்றன; பல்வகை இயங்கள் வானளாவ முழங்கின. ‘நாடகப்
பேராசிரியர் வாழ்க;’ ‘சம்பந்த முதலியார் வாழ்க’ என்னும்
வாழ்த்துரை எங்கும் முழங்கின. இம்முழக்கங்களுடன் காலை
10 மணிக்குக் கலைமன்றத்துக்கு வந்து சேர்ந்தனர். மக்கட்
கூட்டம் உள்ளே கட்டுக்கடங்காமல் மிகுதியாயிற்று. தேசியப்
பள்ளிமாணவிகள் கலைமகட்கு வணக்கங்கூறி நடனமாடினர்.

பின்னர் நாடகப் பேராசிரியர்க்குச் சிறப்புச் செய்வதற்குப்
புகழ்வாய்ந்த நடிகர்கள் பலர் முன்வந்து விழாவிற் கலந்து
கொண்டனர். பல அறிஞர்களும் செல்வர்களும் ஒன்றுகூடி
அம்மன்றில் வீற்றிருந்தனர். அதுகாலை சென்னை மாநில
முதலமைச்சர் திரு. சி. இராசகோபாலாச்சாரியவர்கள் போந்து,
பொன்னாடை கொண்டு வருதற்குக் குறிப்பால் உணர்த்தினார்
கள். ‘நாடகப் பேராசிரியர் வாழ்க’ வென்னும் பேரொலி

ஒருபாலும், கைதட்டி மகிழ்ச்சியைக் காட்டுகின்ற ஒலி ஒருபாலுமாக முழங்கப் பொன்னுடையை நம் சம்பந்தருக்கு அமைச்சர் போர்த்தினார்கள். கூட்டத்திலிருந்து பல்பக்கங்களிலும் மக்கள் தம் அன்புக்கொடையாகப் பூமழை பொழிந்து வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்.

அப்போது இராசகோபாலாச்சாரியார், “திரு. ப. சம்பந்த முதலியார் செய்துள்ள தொண்டுக்காக அவரைப் பெருமைப் படுத்த நாம் இங்குக் கூடியிருப்பது முற்றும் பொருத்தமாகும். திரு. ப. சம்பந்த முதலியார், திரு. வி. வி. சீனிவாச ஐயங்கார், டாக்டர் சி. பி. இராமசாமி ஐயர் ஆகியோர்கள் என்னுடைய பழைய நண்பர்கள்; அவர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால் இங்குக் கூடியுள்ள யாவரும் வயது எதுவாக இருப்பினும் குழந்தைகள் தான். திரு. சம்பந்த முதலியாரும் திரு. வி. வி. சீனிவாச ஐயங்காரும் முதன்முதலில் சுகுணவிலாச சபையைத் துவங்கிய காலத்தில் இப்போதைய தனித்தமிழ் அப்போது நடைமுறையில் இல்லை; தமிழோடு சமக்கிருதமும் மிகுதியாகக் கலந்து புழங்கிவந்த காலம்; அக்காலங்களில், நற்பான்மை இன்பத்திற்கே நாடகங்கள் எழுதப்பட்டு நடிக்கப்பெற்று வந்தன; கெட்ட எண்ணங்களுக்காக அல்ல. அக்காலத்தில் ஒற்றை வாடைத்திடலில் சில நாடகங்கள் நடந்து வந்தன; சென்னை மக்களுக்கு அந்நாடகங்கள் பிடிக்கவில்லை; வெறுத்தனர்; அப்போதுதான் சம்பந்த முதலியாரும், ஏனைய சீர்திருத்தக்கொள்கையினரும் ஒன்றுசேர்ந்து சுகுணவிலாச சபையைத் துவங்கினர்; அதில் பல சிறந்த தொழிலாளர்களும் சேர்ந்து நாடகங்களை எழுதியும் நடித்தும் மக்களுக்கு உண்மைப் பொழுதுபோக்கையும் கல்வியறிவையும் புகட்டினர்; சம்பந்த முதலியார் துவங்கிய அந்நற்றொண்டு நல்லகாலமாக இன்னும் தொடர்ந்து நடந்து வருவது மகிழ்ச்சிக் குரியதாகும். அவருக்கு எண்பதாண்டு நிறைந்துவிட்டது; அவரைப் பாராட்டுதற்கு நாம் இவ்வளவு காலம் காத்திருந்தோம்; அவர் நோய் நொடி இன்றி மருந்து உண்பதற்குக் கட்டாயமின்றி வாழ்ந்தவர்; நல்லோர் எல்லோரும் அப்படித்தான்; அவர்கட்கு எத்துன்பமும் ஏற்படுவதில்லை,” என்று இன்னும் பலவாறாகப் புகழ்ந்து பேசினார்.

அதன்பின் அவ்விழாக் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கிய திரு. சர். சி. பி. இராமசாமி ஐயரவர்களும், திரு. வி. வி. சீனிவாசையங்காரவர்களும் நம் சம்பந்தர் தொண்டினைப் பாராட்டிப் பேசினர்.

இவ்விழாவில் சம்பந்த முதலியார் பேரால் துவங்குவித்த நூல்நிலையத்தைத் திறந்துவைத்த திரு. வி. கலியாணசுந்தர

முதலியாரவர்கள் நம்சம்பந்தர், தமிழ்மொழி, கலை, நாடகம் இவை வளம்பெற இடைவிடாது உழைத்து வந்ததைப் பாராட்டிப் பேசினர்.

பின்னர்த் தென்னிந்தியாவின் பண்பாட்டுக்கு இந்நாள் ஒரு புதிய மலர்ச்சியைக் குறிக்குமெனப் பாராட்டிக்கூறித் திரு. பி. ஆர். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் 'நினைவுமலர்' ஒன்றை வழங்கினார்கள். அதில் நாடகப் பேராசிரியரின் வாழ்க்கைவரலாறு, பாராட்டுரைகள், நாடகங்களைப் பற்றிய கட்டுரைகள் முதலியன இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

அதன்பின்னர் புகழ்வாய்ந்த நடிகரான நவாப். இராசமாணிக்கம் அவர்கள் ஒரு பாராட்டுரை இதழொன்றைப் படித்தளித்தார். பிறகு பல நிலையங்களின் சார்பாளர்கள் நாடகப் பேராசிரியர்க்கு மலர்மாலைகள் அணிவித்தனர். புத்தனேரி திரு. ஆர். சுப்பிரமணியன் அவர்கள் பல்லிடங்களி லிருந்து வந்திருந்த வாழ்த்துரைகளைப் படித்தார்கள்.

திரு. ரங்கவடிவேலு, திரு. சிவஞான கிராமணியார், திரு. ராசா சர் முத்தையா செட்டியார், தமிழ்நாடகக் கலைஞர் திரு. ஓளவை, டி. கே. சண்முகம், திரு. ப. ஜீவானந்தம், திரு. சி. என். அண்ணாத்துரை முதலிய அறிஞர்களும் நாடகப் பேராசிரியரைப் பாராட்டிப் பேசினர்.

இப்பாராட்டுரைகளை ஏற்றுமகிழ்ந்த பாராட்டாளர் சம்பந்த முதலியார் மறுமொழி கூறுகையில் தமக்குச் சிறப்புச்செய்ய ஏற்பாடு செய்தவர்களுக்கு நன்றிகூறினார். சுகுணவிலாச சபையுடன் தொடக்க காலத்தில் தமக்கிருந்த தொடர்பைப்பற்றி விளக்கினார். அப்பால் தம்பெற்றோர் அளித்த ஊக்கமே தாம் இன்றுள்ள உயர்நிலைக்குக் காரணம் என்று கூறினார். திரு. வி. வி. சீனிவாச ஐயங்கார் உதவியுடன் சமக்கிருதம் பதினெட்டாண்டுக் காலம் பயின்றதாகவும் குறிப்பிட்டார்.

பின்னர் நன்றி கூறிய நகைச்சுவை மன்னர் திரு. என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்கள் திரு. சம்பந்த முதலியார் நாடகக் கலைக்குப் புத்தயிர் அளித்தவரென்றும், இருபது ஆண்டுகட்கு முன்னர் நாடகங்களையும், நடிகர்களையும் வெறுத்தவர்கள் 'மக்கட்சீர்திருத்தத்தில் நாடகத்தின் பங்கு என்ன?' என்பதை இன்று உணர்ந்து விட்டார்கள் என்றும் கூறிப்பாராட்டிப் பேசினார்கள்.

அன்று இரவு, நாடகப் பேராசிரியர் எழுதிய நடகங்களான சபாபதி, மனோகரன், கள்வந்தலைவன், இரு நண்பர்கள் முதலியவற்றைச் சிறந்த நடிகர்கள் நன்முறையில் நடித்தனர்; அந்நாட

கத்தைத் திரளான மக்கள் இருந்து கண்டுங் கேட்டும் ஆரர் அயரா இன்புற்றனர். அன்றிரவு 10 மணிக்கு எல்லோரும் கலைஞரைப் பாராட்டும் பண்பினராய் மகிழ்ந்து கலைந்து சென்றனர். இன்பஞ் சிறக்கப் பாராட்டுவிழா இனிதே நிகழ்ந்தது.

நாடகப் பேராசிரியர் சம்பந்தர் எழுதிய நாடகங்கள் மக்கட்கு அறிவுரைபுகட்டும் கருவூலங்கள்; அவை தமிழர்தம் வீரம் பண்பு அறம் மறம் சிறப்பு முதலியவற்றை வடித்துக் காட்டும் வற்றாணற்றுக்கள். அவற்றுள், தமிழர்தம் காதற் சிறப்பை விளக்கிக்காட்டுவது காதல் கண்கள் என்னும் கவினுறு நாடகம்; வீரத்தையும் கடமையுணர்ச்சியையும் காட்டுவது மனோகரா என்னும் மாண்புறு நாடகம்; நகைச்சுவைக்கு நன்முறையாக மினிர்வது சபாபதி என்னும் தகைசால் நாடகம்; மேனாட்டு நாடகக்கலைஞரான சேக்குபியரின் செந்தமிழ் நாடகப் பெயர்ப்பு அமலாதித்தன் (ஹாம்லெட்) என்னும் அரிய நாடகம். இன்னும் பலப்பல நாடகங்கள் தமிழர்தம் பெருமிதத்துக்கு அரண் செய்யும் ஆக்க அருங்கலை நாடகங்களாம்.

இத்தகைய அருங்கலைச் செல்வத்தை ஆக்கி உதவிய அருங்கலைப் பெரியார்—தமக்கெனவாழாத் தகைமையாளர்—என்கடன்பணி செய்து கிடப்பதே என இலகும் பண்பினர்—தமிழ் நாடகக் கலையை வளர்க்கும் நல்லாசிரியர்—ஒருநாட் செல்லினும் பலநாட் செல்லினும் தலைநாட் போன்று தண்முகங்காட்டும் சான்றோர்—திசையனைத்தின் பெருமையெல்லாம் தென்னாடே பெற உழைக்கும் சீராளர், கலைஞர், அறிஞர், ஆசிரியர், உழைப்பாளர், கல்வியாளர், செல்வர், மேற்குறித்தவாறு ‘இரு வேறுலகத்தியற்கை திருவேறு; தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு’ என்னும் மொழியை வேறாக நிலைநாட்டிய நலத்தார் சம்பந்த முதலியாரவர்கள் இன்று என்பானாண்டு கடந்து எண்பத்தோராவது அகவையினராக இலகுகின்றார்கள். இவர்கள் இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து தமிழ்மொழிக்கும், தமிழ் நாடக உலகிற்கும், தமிழ்க்கலைக்கும் வேண்டும் நற்றொண்டுகள் செய்துவர நல்வாழ்வை ஈந்தருளுமாறு இறைவனை வேண்டி அவர்களை வாழ்த்துகின்றோம்.

வாழ்க நாடகக்கலை; வாழ்க சம்பந்தர்.

ஆசிரியர்.

திருவள்ளுவர் நான்கில்வள்ளுவன்

[வித்துவான், திரு. சு. குமாரசுவாமி ஆச்சாரி எம். ஏ., மயிலம்]

உலகம் புகழும் திருக்குறள் திருவள்ளுவரால் இயற்றப் பட்டது. பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதியின் அவையில் அரங்கேற்றப்பட்டது அத்திருக்குறள் என்பது கர்ணபரம் பரைச் செய்தி. வள்ளுவர்வரலாறு கூறும் நூல்கள் கூறுவதும் இஃதே. இவ்வள்ளுவர் வரலாறும் பிற்காலத்தோர் புலவர் கட்டிய கதையென்பர் ஆராய்ச்சியாளர்கள். கதைகளிலும் சில உண்மைகள் இருக்குமன்றோ! இவ்வள்ளுவரைப்பற்றிய ஏனைய வரலாறுகள் எவ்வாறாயினுமாக; காலத்தைப்பற்றிய பகுதியை மாத்திரம் ஆய்ந்து காண்போமாக.

பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதியைப் பாடிய புலவர் ஔவையார். இப்பாண்டிய மன்னனும், சேரமான் மாரிவெண்கோவும், சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் ஒருங்கிருந்தபோது, மூவரையும் இப்புலவர் புகழ்ந்துள்ளார். இப்புலவரற் பாடப்பட்ட பிற மன்னர்கள் அதிகமான் நெடுமானஞ்சியும், எழினியும், நாஞ்சில் வள்ளுவனுமாவர். இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியைப் பாடிய புலவர்கள் உலோச்சனார், பாண்டரங்கண்ணனார், பேரிசாத்தனார் ஆவர். பேரிசாத்தனரால் பாடப்பெற்றவர் சேரமான் மாந்தரன் சேரலிரும்பொறையும், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனுமாவர். மாந்தரன் சேரலிரும்பொறை, யானைக்கட்சேய் மாந்தரன்சேரல் இரும்பொறையென்பது, குறுங்கோழியூர்கிழார் பாட்டால் (புறம். 22) விளங்கும். ஆதலின், உக்கிரப்பெருவழுதியின் காலத்துப் பிற மன்னர்கள் சேரமான் மாரிவெண்கோ, இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, சேரமான் மாந்தரன்சேரலிரும்பொறை, பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன் ஆவர்.

வள்ளலாகிய நாஞ்சில் வள்ளுவனைப் பாடியவர்கள் ஒரு சிறைப் பெரியனார், ஔவையார், கதப்பிள்ளையார், மருதன் இளநாகனார் ஆவர். இவர்களுள் மருதன் இளநாகனரால் பாடப்பெற்றவர்கள் பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன்வழுதியும், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனும் ஆவர். மாறன்வழுதி, குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் காலத்தவன். நன்மாறன், கிள்ளிவளவன், திருமாவளவன், வெள்ளி

யம்பலத்துத்துஞ்சிய பெருவழுதிய ஆகியவர்கள் காலத்தவன். மாறன்வழுதி, இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனுக்கு முன்னவனாவான். எனவே, உக்கிரப்பெருவழுதியும் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியும் ஒருவரேயோ என நினைத்தற்கிடனுண்டு, இருவரும் போர்புரி வீரத்திற் சிறந்தவராகக் காணப்படுவதால்.

நாஞ்சில்வள்ளுவன் வரையாவீகையும், அஞ்சா வீரமும், இறைவர்க்கு மெய்த்தொண்டு புரிதலும் உடையவன். எனவே, இவ்வள்ளுவனே திருவள்ளுவனாகலாம், திருக்குறட் கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவோனாகக் காணப்படுவதால். இவ்வள்ளுவன் கந்தன் என்னும் பெயருடையான் எனக் கதப்பிள்ளை குறிக் கின்றார். கந்தர் அத்தனார் என்னும் புலவர் இவ்வள்ளுவனது தந்தைபோலும்?

நான் யார்?

[நாஞ்சில், கா. கணபதி]

முருகுவளர் செழும்பருதி தோன்றும் போழ்து
முத்தமிழை என்னும்போல் கற்று வந்தேன்
ஒருநிறைவும் ஒருநினைவும் ஒரேள நோக்கும்
உற்றுவர நீயார் நானாரார்' என்னும்
அருமறையே தோன்றிடவும் ஆய்விற் செல்ல
அன்பினையும் அறிவினையும் நீக்கி வேறே
ஒருவரைவும் தோன்றாது மயங்கும் ஏல்லை
ஒளியொன்று புகுந்ததுகாண் உள்ளந் தன்னில். (1)

நானென்ன ஒன்றில்லை நான்யார் என்னின்
நல்லவன் உள்ளமெலாம் நானே யாவன்
நானென்றால் கையில்லை கால்கள் இல்லை
நலிந்துவரும் மனமில்லை மெய்யும் இல்லை
நானென்னும் இறுமாப்பு நீக்கி ஆங்கே
நல்லறிவு வெள்ளத்தைத் தேக்க விட்டால்
நானென்ப தறிவேகாண் அறிவா யென்று
நல்லுள்ளம் புகன்றதுவே நலமே வாழ்க! (2)

திருப்பாசுரம் பேருரை விளக்கம்

[சித்தாந்த கலாநிதி ஓளவைய. க. துரைசாமிப் பிள்ளை, மதுரை.]

கடவுள் வாழ்த்து

செம்பொ னம்பலத் தெம்பெரு முதல்வன்
விரும்பார் மலரடி பரவுதும்
திருப்பா சுரப்பொருள் தேர்தற் பொருட்டே.

திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் அருளிய திருப்பாசுரம்

“வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்,
வீழ்க தண்புனல், வேந்தனு மோங்குக,
ஆழ்க தீய, தெல்லா மரணமமே
குழ்க, வையக மும்துயர் தீர்கவே.”

என்பது பாசுரம். இஃது என்னுதலிற்றோ எனின், திருந்தா அமணர்தம் தீநெறிப்பட்டுத் திகைத்துநின்ற தென்னவன் தெரிந்துய்தற்பொருட்டு,

“உலகியல் வேதநூல் ஒழுக்க மென்பதும்
நிலவு மெய்ந்நெறி சிவநெறிய தென்பதும்.”

உணர்த்துதல் நுதலிற்று. அஃதாவது வேதங்களிலும் ஆகமங் களிலும் விதிவிலக்குகளால் நுவலப்படும் ஒழுக்கநெறியே உலகியலில் ஒழுக்குவார்க்கும் உரித்தென்றும், அந்நூல்களுள் உணர்த்தப்பெறும் பல்வகை நெறிகளுள் உண்மை நெறியாவது சிவநெறியென்றும் கூறியவாரும். நூல், ஆகமங்கள். வேதம் பொது; ஆகமம் சிறப்பு. பொதுவும் சிறப்புமாகிய இந்நூல்கள் விதித்தன செய்தும் விலக்கியன வொழித்தும் வாழ்வது உல கியல் என்பார், “உலகியல் வேதநூல் ஒழுக்கம் என்பது” என்றார். இவ்வொழுக்கத்தால் பெறப்படும் அறமுதல் நாற் பொருளையும் செவ்வையறிந்து உறுதியெய்துவார்க்கு, அவரவர் தகுதிக்கேற்பப் பற்பல நெறிகள் கூறப்படுதலின், அவற்றுள் உண்மைநெறியறிந்து ஒழுகும் முன்னைத் தவமுடையார் பொருட்டு, “நிலவு மெய்ந்நெறி சிவநெறியது” என்றும் கூறி யருளினார். என்பது, என்று உண்மையறிந்த பெருமக்களால் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது என்றவாறு.

இத் திருப்பாசுரத்துக்குப் பேருரை வகுப்பான் ஒக்க ஆசிரியர் சேக்கிழார்சுவாமிகள் இப்பாசுரத்தின் கருத்து ஈதென்பார், “உலகியல் வேதநூல் ஒழுக்கமென்பதும் நிலவு மெய்ந்நெறி சிவநெறியதென்பதும்” என்று அருளிச்செய்தது கொண்டு இத்துணையும் கூறப்படுவதாயிற்று.

இதுகாறும் கூறியதற்கியைப, ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான முனிவர், “வேதம் சிவாகமம் என இரு பகுதிப்பட்டது மூன்று வருணத்திற்கும் உரிமையாதலும் நான்கு வருணத்திற்கும் உரிமையாதலும்பற்றி என நீலகண்ட பாடியத்திற் கூறப்பட்டது. ‘வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள் வேறுரைக்கும் நூல் இவற்றின் விரிந்த நூல்கள், ஆதிநூல் அநாதியமலன் தருநூலிரண்டும் ஆரணநூல் பொதுசைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம், நீதியினாலுலகர்க்கும் சத்திநிபாதர்க்கும் நிகழ்த்தியது நீண்மறையினொழிபொருள் வேதாந்தத், தீதில் பொருள்கொண் டரைக்கும் நூல் சைவம் பிறநூல் திகழ்பூர்வம் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்’ (சிவ. சித். 8:15) எனவும், ‘உலகியல் வேத நூல் ஒழுக்கமென்பதும், நிலவு மெய்ந்நெறி சிவநெறியதென்ப தும்’ எனவும் கூறுபவாகலின் அங்ஙனம் தூலாருந்ததி முறைமை பற்றிக் கூறுதலின் இருபகுதிப்பட்டது என யாங்கோடும்,” என்று அறிவுறுத்தருளியிருப்பது காண்க.

இப்பாசுரத்தின் பொருள்

அந்தணர் வானவர் ஆனினம் வாழ்க—அறவோரும் தேவரும் ஆனினங்களும் இனிது வாழ்க; தண்புனல் வீழ்க—தண்ணிய மழைபொய்ப்பாது காலந்தோறும் பொழிக; வேந்தனும் ஒங்குக—வேந்தனை பாண்டியனும் சிவஞான சிவவொழுக்கங்களால் மேம்படுக; தீயது ஆழ்க—தீமையினையுடைத்தாகிய சமயம் ஒழிக; எல்லாம் அரன் நாமமே சூழ்க—எல்லா உயிர்களும் சிவபெருமான் திருப்பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தினையே ஒதிச் சிறப்புறுக; வையகமும் துயர்தீர்க—நிலத்தே வாழும் மக்கள் இருமையினும் துன்பமின்றி வாழ்க என்றவாறு.

வேறு வேறு இனமாதல்பற்றித் தொகை கொடாது அந்தணர் தேவர் ஆனினம் என்றெண்ணி “வாழ்க” என்றார். காலந்தோறும் தப்பாது பெய்தாலன்றித் தட்பம் உண்டாகாமையின், “தண்புனல் வீழ்க” என்றார். வேந்தனை “ஒங்குக” என்றதனால், அவன் ஒங்குதற்குரிய சிவநெறிக்கண் நில்லாமை யுணர்த்தியவாரும். புறச்சமயம் என்றதல், அயற்சமய மென்றதல் கூறுது, அந்நெறி யொழுகுவாரது தீமை குறித்து, “தீயது” என்றார். எல்லாமென்றது, அத் தீநெறிக்கண் இன்றி அதனின் வேறாய நெறிநின்ற உயிர்களை யுளப்படுத்துகின்றது. திருவைந்தெழுத்துச் சிவபரம்பொருளை யுணர்த்துவதாதலின், அதனை “அரன் நாமம்” என்றும், சூழ்தல் நினைத்தலாதலின், நினைத்தும் ஒதியும் வாழ்க என்றற்கு “சூழ்க” என்றும் கூறினார். ஏகாரம், தேற்றம். வேந்தனும் வையகமும் என்புழி உம்மை எச்சப்

பொருள். இனி, வேந்தனும் என்பதனைப் பிரித்து, வையகமும் என்பதனோடு இயைத்து, வேந்தனும் ஒங்குக, வையகமும் துயர் தீர்க என்று நிறுத்திப் பொருள்கூறுவாருமுண்டு. ஆயினும், அவ்வாறு பொருள்கோடல் மரபன்மையின் ஈண்டுக் கிடந்த வாரே கொள்ளப்பட்டது.

சேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளிய பேருரை:

இனி, இத்திருப்பாசுரத்துக்குப் பேருரை விரிக்கலுற்ற ஆசிரியர் சேக்கிழார் சுவாமிகள், முதற்கண், “வாழ்க அந்தணர்,” என்று தொடங்கும் திருப்பாசுரத்துக்குப் பொருள் கூறுவார்,

“அந்தணர் தேவரா னினங்கள் வாழ்க என்
றிந்தமெய்ம் மொழிப்ப வுலக மின்புறச்
சந்தவேள் விகண்முதல் சங்கரர்க் குமுன்
வந்தவர்த் சனைவழி பாடு மன்னவாம்.”

(1)

என்று உரைத்தருளுகின்றார்.

உரை: அந்தணர் தேவர் ஆனினங்கள் வாழ்க என்ற இந்த மெய்ம்மொழிப் பயன் - அறவோர்களும் தேவர்களும் பசுக்கூட்டங்களும் வாழ்க என்று ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிச்செய்த இந்த மெய்ம்மை சேர்ந்த திருமொழியின் பயன் யாது எனின்; உலகம் இன்புற - உலகில் உள்ள உயிர்கட்கு இன்பம் மிகவும்; சங்கரர்க்கு - சிவபெருமான் பொருட்டு; சந்த வேள்விகள் முதல் - மறையோதிச் செய்யும் வேள்வி முதலாக; முன்வந்த - முன்னேநாஸ்தொட்டு நடைபெற்றுவந்த; அர்ச்சனை வழிபாடுமன்னவாம் - மலரிட்டு அருச்சித்தலும் பிறவுமாகிய வழிபாடுகள் நிலைபெற நிகழவுமாம் எ - று.

என்றது, ஆளுடைய பிள்ளையார் தாம் அருளிச்செய்த திருப்பாசுரத்தின்கண், வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம் என்றது, உலகம் இன்புறுதற்கும் தொன்றுதொட்டுச் சிவபரம் பொருட்கு நடைபெற்றுவந்த அருச்சனை முதலிய வழிபாடுகள் நிலைபெற்று நிகழ்தற்குமாம் என்று உரைத்தவாரும்.

அந்தணர், அறவோர்; அவர் முற்றத்துறந்த முனிவராவர். திருவள்ளுவனாரும் அந்தணரென விதந்தோதப்படுபவர் இவரே யென்றற்கு “அந்தணரென்போர் அறவோர்,” என்று தெளிவித் துள்ளார். உலகில் மக்களை அனாதியே பிணித்து நிற்கும் மல கன்மக் கட்டுக்களை அறுத்தற்குத் துணையாகவந்த உடல், கருவி, உலகு முதலியவற்றை நன்கு பயன்படுத்திக் கோடற் குரிய அறமுதல் நான்கினையும் அவற்றிற்குரிய நன்னெறியினை யும் உணர்த்தியும் ஒழுகியும் காட்டும் பேரருளாளராதலின் அவ் வருணிலையைச் சுட்டி “அந்தணர்,” என்றார். அவரால் உலகம்

பெறும்பயன் அவர்தாம் பெற்ற பயனே ; அஃதாவது சிற்றின் பத்தொடக்ககன்று பேரின்பப் பெருவாழ்வில் திளைத்தாடுவது ; அதுபற்றியே ஆசிரியர் “ உலகம் இன்புற ” என்றார். எனவே, அந்தணர் வாழ்க என்றது உலகம் இன்புறுதற்பொருட்டு என்ற வாராயிற்று. இன்புறுதல், இன்பம் மிகுதல் ; “ யார்மாட்டும் இன்புறாஉம் இன்சொலவர்க்கு ” (குறள். 94. பரி. உரை) என்றாற்போல.

செய்யப்படும் வேள்வியையேற்றுச் செய்வாரை அதன் பயனைத் தலைப்படுவிக்கும் தலைமையுடைமையின் தேவர் வாழ்க என்றார் என்றும், மறைமொழி கேட்டு மகிழ்ந்து போந்து வேள்வியில் நல்கப்படும் அனியுண்டு சிறப்பவராதலின், அவ் வேள்வியைச் “ சந்த வேள்வி,” யென்று சிறப்பித்தும் கூறினார். சந்தம், மறையோசை ; வடசொற் சிதைவு. தேவர்பொருட்டுச் செய்யப்படும் வேள்விகளால் மழைவளம் பெருகுமென்பதனை அடுத்த பாட்டிற் கூறுதலால், வேதவேள்வி நிலைபெறுவது குறித்துப் பிள்ளையார். தேவர் வாழ்க என்றார் என்று ஆசிரியர் உரைக்கின்றார். பிறுண்டும் “ வேதவேள்வியை நிந்தனை செய்துழல் ஆதமில்லி,” என வேதவேள்வி நிலைபெறுவதையே குறிக்கொண்டும் அதனால் விளைவது குறைவற்ற இன்பவாழ்வென்பார் பிள்ளையார். “ மாதவர்களன்ன மறையாளர்கள் வளர்த்த மலி வேள்வியதனால், ஏதமதிலாதவனை இன்பமமர்கின்ற எழில் வீழி நகரே,” (திருவீழி 5) என்றும் ஒதுவது காண்க. இனி, சமண் சமயச் செல்வாக்கு மிகுதியால் நாட்டில் வேதவேள்வி நிலைபெற்றின்றிக் கெட்டிருந்தமையின் அது நிலைபெறவேண்டிச் “ சந்த வேள்விகள் மன்ன ” என்றாரென்பதாஉமாம். ஆவடுதுறையில் இறைவன் அருளிய பொற்கிழியினைப் பிள்ளையார் தம் தந்தையார்க்குக் கொடுத்தபோது, “ ஆதிமாமறைவிதியினாலு சூழ் வேணி, நாதனாரை முன்னாகவே புரியுநல் வேள்வி, தீது நீங்கநீர் செய்யவுந் திருக்கழுமலத்து, வேத வேதியரனைவரும் செய்யவும் மிகுமால்,” (திருஞான. 429) என்று உரைப்பதும்* இக்கருத்துக்களை வலியுறுத்துவது காணலாம்.

சங்கரர் - சிவபெருமான். சங்கரன் - எவ்வுயிர்க்கும் சுகத்தைச் செய்பவன். சிவபரம்பொருட்டுச் செய்யப்படும் திருப்பணி

* “ அந்தணர் வேள்வியும் அருமறைத் துழவியும்
செந்தமிழ்க் கீதமும் சீரினால் வளர்தரப்
பந்தனை மெல்வி ர லாரொடும் பயில்விடம்
மந்தம்வந் துவவுசீர் மாமழ பாடியே.” (திருமழபா. கொல்லி. 3)

என்ற திருவாக்கு ஆளுடைய பிள்ளையாரின் குறிக்கோள்கள் இவையென்பதுணர நின்றல் காண்க.

களுள் தொன்றுதொட்டுவந்த அருச்சுனை முதலிய வழிபாடுகள் சிறந்தவையாதலின், “முன்வந்த அருச்சுனை வழிபாடு,” என்றார். பிள்ளையார் இக்கருத்தினைப் பல பதிகங்களில், “இரு பொழுதும் பூவினைக் கொய்து மலரடி போற்றுதும்,” “பத்தி மலர் தூவ முத்தியாகுமே,” “சுரும்பார் மலர் இண்டைகட்டி வழிபாடு செய்யுமிடம்,” என்பன முதலிய பல திருவாக்குக் களால் எடுத்தோதுதலைக் காணலாம்.

திருமுழுக்குக்கு வேண்டும் நெய்யும் பாலும் தயிரும் முதலிய வைந்தும் தருவதுடன் அருச்சுனைக்குரிய திருநீறும் தருவதால் ‘அருச்சுனை வழிபாடுமன்ன ஆனினங்கள் வாழ்க’ என்று பிள்ளையார் அருளிச்செய்தாரென்றார்; “ஆனஞ்சாடும் முடியானும் ஐயாறுடையடிகளே” என்று பிறுண்டும் பிள்ளையார் கூறுவதுடன், அருச்சுனை வழிபாட்டிற்கு வேண்டியவற்றுள் பலவற்றை நல்கும் பண்புபற்றி, ஆவினையே பரமனாக உபசரித்து, “மணியே, ஆனே சிவனே அமுந்தையவர் எம்மானையென மாமடம் மன்னினையே” (அமுந்தார் 4) என்று உரைத்தருளுவது காண்க.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் பிள்ளையார் பாசுரத்தே “அந்தணர் வாழ்க என்றது உலகம் இன்புறுதற்கும், வானவர் வாழ்க என்றது சந்தவேள்விகள் முதலியனமன்னுதற்கும், ஆனினம் வாழ்க என்றது அருச்சுனை வழிபாடு மன்னுதற்கும் என்றும் தெரித்துரைத்தவாறும். அந்தணரைப் பிரித்துத் தேவரை ஆனினத்தோடு கூட்டி “மன்னவாம்” எனப் பொதுமுடிபு தந்து உரை வழங்கியது, அத்தேவரனைவரும் ஆனினத்தின் அங்கத்தே யடங்கியிருத்தல்பற்றியென வுணர்க. “துங்கவமரர் திருமுனிவர் கணங்கள் சூழ்ந்து பிரியாத, அங்கமனைத்தும் தாமுடைய வல்லவோ நல்லா னினங்கள்” (சண்டே. 19) என ஆசிரியர் தாமே உரைத்திருப்பது காண்க.

இனி நிறுத்த முறையாலே, ஆளுடைய பிள்ளையார், “வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக,” என்று மொழிந்தருளிய பாசுரப் பகுதிக்கு ஆசிரியர் பேருரை வகுத்தருளுகின்றார்.

“வேள்வி நற்பயன் வீழ்புன லாவது
நாளு மர்ச்சனை நல்லுறுப் பாதலால்;
ஆளு மன்னனை வாழ்த்திய தர்ச்சனை
மூளு மற்றிவை காக்கு முறைமையால்.”

(2)

உரை: வீழ்புனலாவது - மழை காலத்தோறும் பொய்யாது பொழிவது; வேள்வி நற்பயன் - வேள்விகளால் உண்டாகும் நல்ல பயனாதலாலும்; நாளும் - நாடோறும்; அர்ச்சனை - சிவபெருமானுக்கு நடைபெறும் அருச்சுனை வழிபாட்டுக்கு;

நல் உறுப்பு ஆதலால் - சிறந்த பொருளாதலாலுமாம்; ஆளும் மன்னனை வாழ்த்தியது - நாட்டையாள்கின்ற வேந்தனை ஒங்குக என வாழ்த்தியருளியது; அர்ச்சனை மூளும் - அருச்சனை வழி பாடுகள் மிகுதற்கும்; இவை காக்கும் - அவை குன்றாதபடி காத்தற்கும் உரிய; முறைமையால் - முறைமையினைபுடைய னாதலால், (௭ - ௩).

“வீழ்க தண்புனல்” என்று பிள்ளையார் அருளிய மெய்ம் மொழி விசும்பினின்று வீழும் மழையென்னும் பொருட்டென்பார், “வீழ்புனலாவது” என்றார். வீழ்க தண்புனல் என்று வாழ்த்தியருளவே மழை காலந்தவறுது பெய்யும் பெருமை பெறுவதாயிற்றென்றற்குத் தொகை வாய்பாட்டால் “வீழ்புனலாவது” என்றாராயிற் றென்க. வீழ்புனல் வினைத்தொகை. இவ்வாறு மழையுளதாவது வேள்வியால் விளையும் நற்பயனென்றற்கு, “வேள்வி நற்பயன்” என்றார். பிள்ளையாரும், “அம்பரமாகி யழலுமிழ் புகையினு குதியான் மழைபொழியும், உம்பர்க ளேத்தும் ஓமமாம்புலியூர் உடையவர் வடதளியதுவே” (ஓமமாம். 2) என்று ஓதியருளுதல் காண்க. வேள்வியின் நற்பயனுய நல்ல நீர் திருநீராட்டுக்கும் பூசனைப்பொருள்களைத் தூய்மைசெய்தற்கும் பயன்படும் சிறப்புடைமைபற்றி, “அர்ச்சனை நல்லுறுப்” பென்றார். நீரை உறுப்பென்றதனால், ஏனைப்பூவணி, ஒப்பனை, புகையீடு, பராவல் முதலிய வழிபாடுகள் பலவும் இஃதில்வழிச் சிறவாமை பெற்றும்; பெறவே, “வீழ்க தண்புனல்” என்ற மெய்ம்மொழி, வேள்வியால் விளையும் நற்பயன் மழை என்பதும், இறைவனை அருச்சித்து வழிபடுதற்கு இன்றி யமையாதது என்பதும் உணர்த்தி நிறற்றல்பெற்றும். எல்லா வுயிர்கட்கும் இன்பம் செய்தல்பற்றி “நற்பயன்” என்றும், இன்றியமையாமையினை வற்புறுத்தற்கு “நல்லுறுப்பு” என்றும் ஆசிரியர் சிறப்பித்தாரென வறிக.

இனி, பிள்ளையார் “வேந்தனும் ஒங்குக” என்ற மெய்ம் மொழிக்குப் பொருள் கூறுவார், “ஆளும் மன்னனை வாழ்த்தியது” என்றார். பாண்டிநாட்டிற் பாண்டி வேந்தன் கேட்ப இத் திருப்பாசரம் பிள்ளையாரால் திருவாய்மலர்ந்தருளப் பெறுதலின் பாண்டிநாட்டையாளும் பாண்டிவேந்தன் ஒங்குக என்று தெரித்தோதிற்றிலராதலின், ஆசிரியர், “ஆளும் மன்னனை” எனத் தெரித்தோதினார். இருவழியும் பாண்டிநாடு எடுத்தோதப்படாமையின், இடத்தானும் காலத்தானும் பாண்டி வேந்தன் மேற்றாயினும், பொதுநிலையில் எல்லா நிலத்தும் எக் காலத்தும் நிலவும் வேந்தர்க்கும் அமைந்து மெய்ம்மையொளி திகழ நிற்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்ளப்படும்.

இதுகாறுந் தான் நின்றொழுகிய அவ்வழியின் நீங்கிச் சைவமாகிய நல்வழியில் நிற்கின்றானாகலின், பாண்டிவேந்தன் நெடிது ஓங்கவே அருச்சுணை வழிபாடுகள் நிலைபெற நடக்குமென்றும், நிலைபெறுமென்னுது “மூளும்” என்றதனால், உலகமெங்கும் அவ்வழிபாடு பரவி நிலைபெறுமென்றும் கூறினாரென வறிக. இவற்றின் நிலைபேறு அரசனது காவல் முறைமைக்கண் தங்குகின்ற தென்பார், “இவைகாக்கும் முறைமையால்” என்றார்.

வேள்வியால் தண்மழையும், மழையால் அருச்சுணை வழிபாடும் நிலவுமென்பதும், எனவே வேள்வியும் அருச்சுணையும் நிலைபெறுமாறு காத்தல் அரசுமுறையென்பதும், அம்முறையினைக் குறைவின்றிச் செய்யும் வேந்தன் வாழ்தல் வேண்டுமென்பதும் பிள்ளையார் உரைத்தருளிய மெய்ம்மொழியின் கருத்தாதல் அறிகின்றும். மற்று, அசைநிலை. வேள்வியும் மழையும் காரணமும் காரியமுமாய் நின்று, அருச்சுணையாகிய பயனை முடித்தமைதலின் “வேள்விறப்பயன் வீழ்புனலாவது” என்று எடுத்துரைத்தாரென வறிக.

இனி, நிறுத்த முறையே, “ஆழ்க தீயது எல்லாம் அரன் நாமமே சூழ்க” என்ற பாசரப் பகுதிகட்கு ஆசிரியர் பேருரை வகுத்தருளுகின்றார்.

“ஆழ்க தீயதென் றோதிற் றயல்நெறி
வீழ்க வென்றது வேறெல்லா மரன்பெயர்
சூழ்க வென்றது சொல்லுயிர் யாவையும்
வாழியஞ் செழுத் தோதி வளர்கவே.”

(3)

உரை:—ஆழ்க தீயது என்று ஒதிற்று—ஆழ்க தீயது எனப் பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்தருளியது; அயல் நெறி வீழ்க என்றது—சைவத்துக்கு அயலதாகிய தீநெறி வீழ்க என்பது குறித்து நின்றது; வேறு எல்லாம்—அதனின் வேறுகிய நெறிக்கண் நிற்கும் உயிர்களெல்லாம்; அரன் பெயர் சூழ்க என்றது—சிவபரம்பொருளின் திருப்பெயராகிய திரு வைந் தெழுத்தை எண்ணுக என்று ஒதியருளியது; தொல்லுயிர் யாவையும்—அனாதி நித்தியமாகிய உயிரனைத்தாம்; அஞ்செழுத்து ஒதி—அத்திருவைந் தெழுத்தையோதி; வளர்க—சிவன்ருட் செல்வர்களாய் வளர்ந்தோங்குவார்களாக என்று.

“ஆழ்க தீயது” என்று பிள்ளையார் அருளிச்செய்த பாசரப் பகுதிக்குப் பொருள் இஃதென்பார், ஆழ்க தீயதென் றோதிற்று அயல்நெறி வீழ்க என்றது”, என்றார். எனவே, தீயதென்றது அயல்நெறியையென்பதும், அஃதாவது சைவத்துக்கு அயலதாய்க் கிளைத்திருந்த புறச்சமயநெறி யென்பதும்

பெற்றும். ஆழ்க தீயதென்பதிலுள்ள ஆழ்க என்றது, எஞ்ஞான்றும் கிளைக்காதவாறு புதைந்து கெடுக என்னும் பொருண்மைத்து என்பார், “வீழ்க என்றது” என்றார். ஆழ்ந்து நோக்கிச் செல்வதொன்றினை வீழ்க்கும் என்பது செந்தமிழ் வழக்காதல்பற்றி வீழ்க என்று பொருளுரைத்தாரென வறிக.

“கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே” (புற. 109) என்று பிறரும் வழங்கியிருத்தல் காண்க. வீழ்க என்ற பொருளுரை ஆற்றலால் மேலெழாமையை வற்புறுத்தல் உணரப்படும். இவ்வேறுபாடு காட்டற்கன்றே, ஆசிரியர், “வீழ்க தண்புனல்” என்ற திருமொழிக்கு “வீழ்புனலாவது” என வேறு வாய்பாட்டால் பொருளுரைப்பாராயினதூஉமென வறிக. “எல்லாம் அரன் நாமமே சூழ்க” என்றது, சைவசமயத்தின் வளர்ச்சி குறித்து நின்றலின், தீயதென்பது அதற்கு அயலதாகிய சமயத்தைக் குறித்து நிற்பது இனிது பெறப்படுதலின், அதனையெடுத்தோதாது, “அயல்நெறி” என்று உரைத்தொழிந்தார். இனி, அஃது அரன் நாமத்தைச் சூழாது சைவத்துக்கு மாறாயவற்றைச் சூழ்ந்து, அதற்கிடனாகிய வைதிகநெறியை யிகழும் தீமையுடைமையின், “தீயது” என்றார்; “வைதிகத்தின் வழியொழுகாதவர், கைதவம் முடைக்காரமண்தேரர்” (ஆல. 2) என்றும், “மண்ணில் மறையோர் மருவு வைதிகமும்” (வீழி. 6) என்றதனால் வைதிக மின்னதென்றும் பிள்ளையார் ஓதுதல் காண்க. அரன் நாமத்தைச் சூழாது பிறவற்றை யவர்கள் சூழ்ந்தனரென்றற்கு, “குண்டமணராகியொரு கோலமிகு பீலியொடு குண்டிகைபிடித், தெண்டிசையுமில்லதொரு தெய்வ முளதென்பர்” (வீழி. 10) என்று ஓதுதலாலறியலாம். சைவம் வேதநெறிப்பட்டதென்பது, ஆசிரியர், “விண்ணின் பயனும் பொழி மழையும் வேதப்பயனும் சைவமும்போல்” (சண்டே. 9) என்றும், “வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்க” (ஞானசம். 1) என்றும் உரைப்பது காண்க. இனி, பிள்ளையாரால் காணப்பட்ட சமணர் பலரையும் “பொல்லா மன சமணர்” (கொடுங், 10) என்றும், “நீதியறிபாதார் அமண்கையர்” (புள். ஆல. 10) என்றும், “கோது சாற்றித் திரிவார மண்குண்டர்” (சோற்று. 10) என்றும், “வெஞ்சொல் தஞ்சொல்லாக்கிரின்ற வேடமிலாச் சமணும்” (நெடுங்களம். 10) என்றும், “பறிகொள் தலையினார் அறிவதறிகிலார்” (வீழி. மிழலை. 10) என்றும் ஓதுதலின், அவர் மேற்கொண்டொழுகிய நெறியினைப் பிள்ளையார், “தீயது” என்றாரென்றலுமொன்று.

இனி, எல்லாம் எனப் பிள்ளையார் அருளிய திருமொழிக் குப் பொருள் கூறுவார். ஆசிரியர், “வேறெல்லாம்” என்று

உரைக்கின்றார். எல்லாம் என்றது, சமண்சமயமொழிந்த ஏனையெல்லாச் சமயங்களையும் எஞ்சாமல் தழுவி நிற்பது பெறப்படும். அவற்றைப் பிற எல்லாம் என்னுது வேறெல்லாம் என்று சிறப்பித்ததனால், சமண்சமயத்தின் வேறாய், சைவத்திற் பிறவாய் நிற்கும் பல்வகைச் சமயங்களும் குறித்தவாறு உணரப்படும். சைவத்தைப்போல் வேதநெறியைத் தழுவி நெறியினும் முடிபினும் வேறுபடும் பிறசமயங்கள், வேதநெறியினை அறவே மேற்கொள்ளாத சமண்சமயத்திற்கு வேறுதலின், இவ்வாறு தெரித்தோதல் வேண்டிற்று. எவ்வாற்றானும் இயைபில்லதனையே வேறு என்ற சொல்லாற் சுட்டவேண்டுமென்பது ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாதல், அப்பூதியடிகள் தாம் நிறுவிய சண்ணீர்ப் பந்தர் முதலியவற்றிற்கு இட்ட பெயரைக் கண்டு நாவரசர், “நும் பேர் எழுதாதே, வேறெருபேர் முன்னெழுத வேண்டிய காரணம் என்கொல்” என்றார்க்கு, வேறு என்ற சொல்லாற்றலால் மிக வெகுண்ட அப்பூதியார், “மன்னவன் சூழ்ச்சி திருத்தொண்டின் உறைப்பாலே, வென்றவர் தம் திருப்பேரோ வேறெரு பேர்,” என்று உரைப்பதனால் இனிது விளங்கும். தீயது எனப் பிள்ளையார் பொதுவாய்க் கூறினாரெனும், வேதவழக்கொடுபடாத வேறு சமயம் பலவும் அதனால், அடக்கிக் கொள்ளப்படும். வேதத்தை ஒரொருகால் மேற்கொள்வதும் ஒரொருகால் கொள்ளாதொழிவதும் உடைய தார்க்கீகரும் பிள்ளையாரால் ஒரோவழி மறுக்கவும் படுகின்றனர்; தருக்கமரும் சமணரொடு தர்க்க சாத்திரத்தவர்களால், இடுக்கண் வருமொழி கேளா தீசனையே ஏத்துமின்கள்” (கோளிலி. 10) என்று ஒதுவது காண்க.

“அரன் நாமமே சூழ்க” என்ற மெய்ம்மொழியில் நாமம் என்றது “நமச்சிவாய” என்பதனை. இத் திருவைந்தெழுத்தினையே பரமனுக்குத் திருநாமம் என்பது. பிள்ளையார் தாமே, “நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே” (பொது. நமச். 1.) என்றும், திருநாவுக்கரசர், “எந்தையார் திருநாமம் நமச்சிவாய” என்றும் ஒதியிருத்தலால் இனிதுணரப்படும். சூழ்தல், நினைத்தல். உயிர்கள் யாவும் உணருந்தன்மை யுடையவையாதலின், அவை தம் முணர்வின்கண் உணர்ந்து ஒதியுய்தற்குத் துணைபாவது அத்திருநாமமே யென்பார், “அரன் நாமமே சூழ்க” என்றார். பிறுண்டும், “காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி, ஒதுவார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது” என்று பிள்ளையார் ஒதுவது காண்க. இப்பொருண்மொழி, உயிர்கள் உய்தி பெறுதற் பொருட்டு வழங்கியதொரு பேரருள் நெறியாதலை வற்புறுத்துவார், ஆசிரியர், இதற்கு உரை கூறலுற்றுத் “தொல்லுயிர்

யாவையும் வாழி அஞ்செழுத்தோதி வளர்கவே” என்றார். தாம் அறிவுறுக்கும் மெய்நெறிச் செம்பொருளாகிய இதனை யறிந்து கடைப்பிடித்தற்குரிய உயிர்கள் அனாதி நித்தியமாதல் பற்றித் “தொல்லுயிர்” என்றும், அவ்வுயிர்வகை பலவும் அடங்க, “யாவையும்” என்றும், இத்திருநாமம் நெஞ்சில் நில வாழவழி, வாயாற் பிற பொருளில் மொழிகளைப்பேசிப் பிறப் பிறப்புக்களை எய்துவித்துக் கொள்பவாகலின், நெஞ்சின் செயலு மசப்பட, “ஓதி”யென்றும் கூறினாரென வுணர்க. வாயால் ஓதுந்திறம் நெஞ்சம் சூழ்தலானும் என்பதுபற்றி இவ்வாறேதின ரென்றலுமொன்று. “துஞ்சலும் துஞ்சலிலாத போழ்தினும், நெஞ்சம் நைந்து நினைமின்” என்றோதிய பிள்ளை யார், காதலாகி என்ற திருப்பாட்டில் “ஓதுவார்தமை நன் னெறிக் குய்ப்பது” என்று ஓதுதலாலும், சிவஞானபோதத்து ஒன்பதாம் சூத்திரத்தில் “விதியெண்ணும் அஞ்செழுத்தே” என்று ஓதிய மெய்கண்டதேவர், தாம் உரைத்தருளிய பொழிப்பின்கண் “விதிப்படி உச்சரிக்க” என்றே யுரைத்த லாலும், ஓதுதல் என்ற தொழில் நெஞ்சின் நினைத்தற்றொழிலும் அகப்படுத்தி நின்றல் துணியப்படும். இக்கருத்தே, ஈண்டுப் பிள்ளையார் “சூழ்க” என்றதற்கு ஆசிரியர், “ஓதிவளர்க” என்றுரைத்த உரையின்கண்ணும் விளங்கிநின்றல் தெளியப் படும். வாழி, அசைநிலை. ஆயினும் அஃது ஈண்டு, ஆசிரியர்க்கு அத்திருவைந்தெழுத்தின்பால் உள்ள ஆராவன்பினை வெளிப் படுத்தி, அதனால் உயிர்கள் பெறக் கடவதோர் ஆக்கத்தினை உணர்த்தி நிற்கிறது. திருவைந்தெழுத்தை ஓதினோர் தாம் அரனுக்கு அடிமையென்றுணர்ந்து அத்திருவைந்தெழுத்தா லமைந்த அவன் திருமேனியை இதயத்தே எழுந்தருள்வித் தருச்சித்தம் குண்டலியில் ஒமித்தும் புருவநடுவே கண்டு தியா னித்தும் சிவபோகப் பேரின்பத்தே திளைத்தாடிச் சிறப்பரென் பது சான்றோர் முடிபொருளாதலின் “ஓதுக” என்றே யொழி யாது “ஓதிவளர்க” என்று ஆசிரியர் உரைத்தருளுவாராயின ரென வுணர்க.

இனி, அயல் நெறியின் நீங்கிச் சிவத்தைச் சாரும் உயிர் சார்தற் கேதுவாகிய சிவஞானம் விளங்கிய வழியும், பண்டைப் பயிற்சியால் அந்நெறியினை வேம்புதின்ற புழுப்போல் நோக்கிற் றையே நோக்கித் துயருறுமாதலின், அது நீக்குதற்கு ஓதியுய்க் என்பார், “ஓதிவளர்க” என்றாரென்றுமாம்.

“சொன்ன வையகமுந் துயர் தீர்கவே
என்னு நீர்மை யிகபரத் தில்துயர்
மன்ன வாழல கத்தவர் மாற்றிட
முன்னர் ஞானசம் பந்தர் மொழிந்தனர்.”

இனி, நிறுத்தமுறையானே பிள்ளையார் மொழிந்தருளிய “வையகமுந்துயர் தீர்கவே” என்ற பாசரப் பகுதிக்கு ஆசிரியர் சேக்கிழார் சுவாமிகள் பேருரை வகுக்கின்றார்.

உரை:—சொன்ன-மேலே திருவாய் மலர்ந்தருளிய “வாழ்க அந்தணர்” என்றற் றொடக்கத்துத் திருப்பாசரத்து; வையகமும் துயர் தீர்கவே என்னும் நீர்மை—வையகமும் துயர் தீர்கவே என்ற மெய்ம்மொழியின் கருத்து; இகபரத்தில்—இம்மை மறுமைகளில்; துயர்மன்னிவாழ் உலகத்தவர் — துன்பம் மிகுந்து வாழும் இவ்வுலகத்து மக்கள்; மாற்றிட—அத்துன்பங்களைப் போக்கி இன்பமெய்துவித்துக் கொள்ளற் பொருட்டு; முன்னர்—முதற் பாசரத்திலேயே; ஞானசம்பந்தர் மொழிந்தனர்—எல்லாம் அரன் நாமமே சூழ்க அதனால் வையகமெல்லாம் துயர்நீங்கி வாழ்க என்று ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் மொழிந்தருளினார் (௭ - ௩).

உரைபெருகி நீட்டிக்கத்தலின், கடைப்பிடியும் இயையும் தோன்ற, “சொன்னவையகமும் துயர் தீர்கவே,” என்றார். “அரன்நாமமே சூழ்க,” என்ற திருவுள்ளத்தால், வையகமும் வாழ்த்தப்பெறும் அருமைப்பாடு நினைந்து “சொன்ன,” எனச் சிறப்பித்தாரென்றலுமொன்று. அயல்நெறி நின்றார் வீழ்க என்னுது, அந்நெறியே வீழ்க என்ற அருட்குறிப்பு, அரன் நாமமே சூழ்ந்து வாழும் மக்களேயன்றி ஏனையோர் வாழும் நிலவுலகுக்கும் சென்று, ஆங்கு வாழ்வார் தாமும் துன்பம்நீங்கி இன்பமெய்தி வாழ்க என்று கருதுதல் தெரிந்து, நமக்கு அறிவுறுத்துவார் ஆசிரியர், துயர்மன்னிவாழ் உலகத்தவர் அத்தாயர் மாற்றிவாழ்தல் வேண்டி, “வையகமும் துயர் தீர்கவே,” என்று அருளினார் என்று தெரிக்கின்றார்.

இனி, “வையகமும்,” என்ற சொல், ஆகுபெயரால் ஆண்டு வாழும் மக்களையே குறித்து நிற்கிறதென்பார், “உலகத்தவர்,” என்றும், இன்புறுக என்னுது “துயர்தீர்கவே,” என்றதனால், உலகத்தவர் இருமையிலும் துன்பமே துகர்கின்றனரென்றும், உரைத்தருளுகின்றார். இம்மை மறுமையென்ற இருவகை வாழ் விலும் உலகத்தவர் துன்பம்மிக்கு வாழ்வதால், அவர் துன்பம் நீங்கியுய்தல் வேண்டுமென்ற திருவுள்ளத்தால் “துயர்தீர்க,” எனப் பிள்ளையார் அருளிச் செய்தாராயிற்று. துயர் தீர்தலாவது, அத்துன்பம் எய்தியவழி, அதற்குப் பரிதலும் பிறவும் செய்யாது அது தம்மைப்பற்றி நிற்கும் வினைமாசு கழுவவந்த மாண் பொருள் எனக்கொண்டு, துன்பம் பயக்கும் பிறவினைகளைச் செய்யாது தம்மைக் காத்துக்கொண் டொழுகலாம். அதனால், துயரொழிந்து உயிர்கட்குத் துன்பமின்றும் என்பார், “மாற்றிட”

என்றார். மாற்றுதலாவது, “இன்னுமையின்பமெனக் கொளி
னாகுந்தன், னென்னார் விழையும் சிறப்பு” (குறள். 630) என்றாற்
போல, துன்புறுப்ப வந்தவினையை வினைமாசு கழுவவந்ததாக
மாறி நினைத்தல்.

இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஒருவன் நுகரும் இன்பங்கள்
நிலைபேறின்றிக் கழிந்து மேலும் பிறப் பிறப்புக்கட்கு ஏதுவாகிய
வினைகளை வினைவித்துத் துன்புறுத்தலின், “இகபரத்தில் துயர்
மன்னிவாழ் உலகத்தவர்” என்றார். மறுமைக்கண் நுகரும்
இன்பத் துன்பங்கட்கு நிலைக்களன் மண்ணுலகமேயாதல்பற்றி,
“துயர் மன்னிவாழ் உலகத்தவர்” என்றார். மன்னுதல்,
மிகுதல்.

இவ்வாறு துயரிலே கிடந்து வருந்தும் உயிர்கள் அதனின்
நீங்கியுய்தல் வேண்டுமென்ற அருளுள்ளத்தால் இவ்வுலகத்தவர்
நினைக்கப்பட்டமையின், துயர்க்கேதுவாகிய வினைகளின் நீங்கி,
இறைவன் திருவடியை வழிபட்டு வினையின் நீங்கி இன்புறுவர்.
என்பது கருதி, முதற்பாசுரத்தேயே பிள்ளையார் இதனை
மொழிந்தருவினாரென்பார், “முன்னர் ஞானசம்பந்தர் மொழிந்
தனர்,” என்றார். ஞானசம்பந்தமுடையராதலால், ஞானத்தால்
சிவபரம்பொருளின் திருவருணை நின்றுரேயன்றி, நில்லாரும்
பின்னர்த் தெளிந்து நிற்பார் என்னும் திருக்குறிப்போடு
“முன்னர் மொழிந்தனர்” என்பதொருநயம் தோன்றநின்றல்
காண்க. வினைநீக்கத்துக்கு இறைவன் திருவடி வழிபாடே
ஏற்ற சாதனமாவதென்பார் பிள்ளையார்,

“அவ்வினைக் கிவ்வினை யாமென்று சொல்லும் அஃதறிவீர்
உய்வினை நாடா திருப்பது நுந்தமக் கூனமன்றே
கைவினைசெய் தெம்பி ரான்கழ லேத்துதும் நாமடியோம்
செய்வினை வந்தெமைத் தீண்டப் பெறுதிரு நீலகண்டம்.”

என்றும்,

“பண்டுசெய்த வல்வினை பற்றறக் கெடும்வகை
உண்டுமக் குரைப்பனன் ஒல்லை ரெழுமமினே.” (கோடிகா.)

என்றும்,

“துக்கமிக்க வாழ்க்கையின் சோர்வினைத் துறந்துநீர்,
துக்கதோர் நெறியினைச் சார்தல்செய்யப் போதுமின்,
அக்கணிந் தரைமிசை ஆறணிந்த சென்னிமேல்,
கொக்கிற கணிந்தவன் கோடிகாவு சேர்மினே.” (3)

என்றும், பலபடக்கூறித் தெருட்டுவது காண்க.

பழந்தமிழ்நாட்டில் காதல்

[சித்தாந்தச் செல்வமணி சி. பிருந்தாதேவி, திருக்கோகர்ணம்]

வையத்துள் மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழும்வகையைச் சங்க இலக்கியங்கள் பலவும் வரையறுத்துக் கூறியுள்ளன. இந்நூல்களில் கூறப்படும் பொருள்கள் அகம் என்றும் புறம் என்றும் இருவகைப்பட்டவை. வீரத்தை ஊட்டுவது புறநூல்; அன்பின் திறத்தை அளந்து கூறுவது அகநூல். அன்பே சிவம்! சிவம் வேறல்ல; அன்பு வேறல்ல. நோக்குவார் தங்கருத்தில் நுண்ணுணர்வு ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒன்றே அனைத்தும்.

இறையிடத்தன்பு, தாயிடத்தன்பு, மகவிடத்தன்பு, மனைவியிடத் தன்பு முதலிய இவைகள் வகையில் வேறு வேறாக இருப்பினும் இவற்றின் அடிப்படை அன்பு ஒன்றே.

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்”

என்றும்,

“காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி”

என்றும் தமிழ்த்திருமுறைகள் கூறுவது உன்னற்பாலது!

அன்பென்னும் வித்திலிருந்து உண்டாகிய மரத்தில் இடங்கொண்டவைகள்தாம் அனைத்தும். அவற்றை வேறாகப் பிரிப்பினும் அவை ஒன்றையொன்று ஒட்டி நிற்பவைகளே; விட்டு விலகுவனவல்ல. அருளால் இவற்றுள் எவற்றை நோக்கினும் அவனருள் கிட்டும்.

காலேக் கதிரிலே, மாலை மதியத்திலே, ஒடுகின்ற தண்புனலிலே, கூடுகின்ற அன்பரிலே, மலைத்தாக்கிலே, மலர்சொரியுங்கானிலே எங்கு நோக்கினும் அழகு! இதுவே இறையருள்! இவையனைத்தையும் இலக்கியம் எடுத்துக்காட்டி இன்பந் தருகிறது! “இலக்கியத்தின் அழகியல்புகள் அனைத்தும் இறைவன் திருவுள்ளத்தின் தூய பிழிவே” என ஆங்கில நூலொன்று கூறுவது உண்மையென அறிஞர் உணர்வர். ஆணவ அழக்கிலே மக்கள் மனம் ஊன்றாமல், “அழகென்னும் அருள்” அவர்கள் கருத்தைக் கவர்ந்து இருட்டறையில் உறங்கும் இதயத்தைத் தட்டி எழுப்பித் தன்பால் ஈர்த்து ஒளியை நல்குகின்றது.

அன்புநலம், இன்பநலம், அழகுநலம், அருள்நலம் இந் நான்கும் நிறைந்த இலக்கியங்களின் பெருங்கடலில் “காதல்” என்னும் கலங்கரை விளக்கத்தை எடுத்துரைப்போம்.

சங்க இலக்கியங்களிலே, ஒத்த அன்பினையுடைய தலைவனும், தலைவியும் தம்முட் கூடுகின்றகாலத்து ஏற்படும் இன்பத்தை, மற்றக்காலங்களில் அது எத்தகைத்து என இயம்ப இயலாததால், எப்பொழுதும் உள்ளத்துள்ளே உணர்ந்து அவரவரே இன்புறுதலால், புறத்தில் புலனாகாது உள்ளத்தே நிகழ்வதால் அது அகமெனக் கூறப்பட்டது. உள்ளத்தால் உணர்ந்து மகிழ்த்தக்க இன்பத்தை வள்ளுவர்,

“உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங்
கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு”

எனக்கூறி யிருக்கின்றார். களவியலில் முதலாவதாக உள்ளது காட்சி. தலைவன் தலைவியைக் கண்டபொழுதே, நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து மயங்குவதாகத் திருக்கோவை யாசிரியர் மணிவாசகப் பெருமான் நவிலுகின்றார்.

“திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக ளீசர்தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்கொண் டோங்குதெய்வ
மருவளர் மாலையொர் வல்லியி னெல்கி யனநடைவாய்ந்
துருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிர்கின்றதே.”

பெண்ணரசியின் உறுப்பழகுகளைப் பல்வகை வானூரும் வாடாமலர்களுடன் ஒப்பிட்டு, அவளின் நடையை அன்னத்தின் நடையென எடைபோட்டு அஃதோடமைதியுறாமல், தெய்வமாலையே “அவள்” எனக்கூறி மகிழ்ந்து, மகிழ்வின் மேனிலையில் வளர்ந்துகொண்டே வரும் வடிவுடைய காமனது வெற்றிக் கொடியென அறுதியிட்டு உறுதி கூறித் தன் காதலின் ஆவலை மெய்ப்பிக்கிறான் தலைவன். பரவையாரைக் கண்ட சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகட்கு இக் காதல் மிகுதி அவர் உள்ளத்தை, உருக்கியதாகச் சேக்கிழார் பெருமான் கூறுகின்றார்.

“மானிளம் பிணையோ? தெய்வ வளரிள முகையோ? வாசத்
தேனிளம் பதமோ? வேலைத் திரையிளம் பவளவல்லிக்
கானிளம் கொடியோ? திங்கட் கதிரிளங் கொழுந்தோ? காமன்
தானிளம் பருவம் கற்கும் தனியிளந் தணுவோ என்ன?”

இவ்வகையாகத் தலைவியைக் கண்டபொழுதிலே தலைவனது உள்ளம் அவள்பால் பதிந்து, பல்வகை நலன்களையும் அவளிடமிருந்து அடையக்கருதி, அவளை யாரெனத் தெளியவியலா நிலையிலே மயங்கி,

“ அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ, கணங்குழை
மாதர்கொல் மாலுமெ னெஞ்சு ”

என வள்ளுவப்பெருந்தகையாரும் வரைந்திருப்பது முன் சொன்னவற்றை உறுதிப்படுத்துவதாகும். காட்சியிலே மகிழ்ச்சி யுற்று நிகழும் இயற்கை இன்பமாவது தெய்வத்தாற் பெறுங் காலத்து முயற்சியின்றி முடியும் என்பது அகத்திணையியலின் சிறப்பு விதி.

இங்ஙனம் தெய்வத்துணையால் தலைவனும் தலைவியும் முத லில் தலைக்கூடினர் ; அன்பால் கலந்தனர் ; பிரிந்தனர் ; கலந்து பிரிந்த இவர்களின் உள்ளநிலைகளைத் தொல்காப்பியனார் உணர்ச்சிபெருகும் உருவப்படமாகக் காட்டுகிறார். கலப்பதற்கு முன்னிருந்த வேட்கையே பின்னுமிருக்கிறது ! அதனால் இடை பறந்து ஒருவரையொருவர் நினைவில் நிறுத்துகின்றனர். மற்றொரு நினைப்பின்றி ஒரே நினைவுடைமையால் உடம்பு மெலி கின்றது. அதே நினைப்பு உள்ளத்தை விரியவைக்கின்றது. தங்கள் காதற் களவொழுக்கத்திற்கு வேறுவித இடையூறுகள் எவையேனும் ஏற்படின், அவைகளும் நன்மைக்காகத்தான் தோன்றினபோலும் என்று தமக்குத்தாமே சொல்லி ஆறுகின் றனர். நாணத்தைப் பொறுக்குமளவு பொறுத்து இயலாத பொழுது கடந்து விடுகின்ற நிலையும் கிட்டிவிடுகின்றது. ஊரார் இவர்களைப் பார்க்குங்காலங்களிலெல்லாம் தங்களது கள வொழுக்கம் எங்கே வெளிப்பட்டு விட்டதோவென எண்ணி அவர்கள் பார்வையில் ஐயப்பாடு கொள்ளுகின்றனர். இடை விடாமல் “ காதல் ” நினைவால் விளையாட்டு முதலியவற்றையும் மறந்துவிடுகின்றனர். தம் செய்கை இன்னதென்று அவர் கட்கே தோன்றுவதில்லை. இந்நிலையிலே அவர்கள் தம் சொல்லையும் ஏற்காத—மாற்றுகூற இயலாத பறவைகள், விலங்கினங் கள் இவற்றோடு தம் அவா, ஆற்றுமை இவைகளைப்பெல்லாம் சொல்லுகின்றனர்.

சத்திமுத்தப் புலவர் ஆற்றுமை அதிகரித்ததின் காரணமாக நாரையைக்கொண்டு தம் மனைவியிடம் செய்திகூற வேண்டிய செய்கையும், முத்தொள்ளாயிரத்தலைவி யானையின்மேல் உலா வரும் தலைவனாகிய கிள்ளியைக்காண ஆவல்கொண்டு யானையைப் பார்த்துச் “ சாலேகஞ் சாரநட ”—“ என் சன்னலின் பக்க மாக நட, நான் என் தலைவனாகிய கிள்ளியைக் கண்குளிரக் காண்பதற்கு ” எனக் கூறும் - மொழியும், கவித்தொகைச் செல்வி, “ பிரிந்த தலைவனுக்குத் தன் கண்ணீர்க் கடலிலுள்ள நீரை மொண்டு சென்று, அவன் செல்லுமிடந்தோறும் வறட்சி

யின்றி நீர் பொழிய மேகத்தை வேண்டுவதும் இன்னண் பிற பலவும் இவண் நாம் எண்ணி இன்புறத் தக்கனவாகும்.

காதலர்கள் தங்கள் எண்ணங்கள் நிறைவேறுமையானும், ஆற்றுமை மிகுதியடைவதானும் இருப்பதைவிட இறத்தலே நன்றென்றும் கூறுகின்றனராம் !

“வேட்கை யொருதலை யுள்ளுதன் மெலிதல்
ஆக்கஞ் செப்பல் நானுவரை யிறத்தல்
நோக்குவ வெல்லாம் அடையே போறல்
மறத்தல் மயக்கஞ் சாக்கா டென்றச்
சிறப்புடை மரபினவை களவென மொழிப.”

இத்தொல்காப்பிய நூற்பாவில் பிரிந்திருக்குங்கால் காதலர்களிடையே பலவித ஐயப்பாடுகள், கவலையுறும் சிந்தையில் எழுவது இயல்பு என்பதை உணர்த்துகிறது.

காமத்தையும், நாணத்தையும் சேர்த்துத் தாங்க வியலா நிலையிலே, தலைவி வருந்துவதாகக் குறளாசிரியர் கூறுகிறார்.

“காமம் விடுஒன்றோ நாண்விடு நன்னெஞ்சே
யானோ பொறேன்திவ் விரண்டு.”

இரண்டில் எதை விடுவது? ஒன்றையும் விடமுடியா நிலையிலே தவிக்கும் தலைவியின்நிலை இரக்கத்திற் குரியதன்றோ?

வீட்டினுள்ளே அடைத்துவைத்துக் காக்கும் தாய்களில் ஒப்பற்ற தன் தாய் தனக்குக் காவலிருக்க, பாண்டியன்மேல் காதல் கொண்ட தலைவியொருத்தி பக்கத்துவீட்டுப் பெண்களெல்லாம், தங்கள் காதலர் பெயர், அவரின் திறம் இவைகளைப் பாடிப் பொற்சண்ணம் இடிப்பது கண்டு, தானும் ‘தன் காதலனாகிய பாண்டியனின் கொடியைப்பற்றிப் பாடி, முத்தாரத்தைப் பற்றியும்பாடி, பூண் கட்டிய உலக்கையினாலே தனது சிறு வீட்டிலே பொற்சண்ணம் இடிக்கும் செயலைச் செய்வேனோ?’ என ஆற்றாது வருந்தி இவ்வாற்றாமை நீள—தன் எண்ணக் கிடக்கை நிறைவேற்றுவண்ணம் ஒரு அம்மனை தானும் காவலிருப்பதாகச் சித்தரிக்கும் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல் பழந்தமிழ் நாட்டின் காதல் உணர்ச்சியைத் தெளிவுறுத்துகிறது.

“கொடிபாடித் தேர்பாடிக் கொய்தண்டார் மாறன்
முடிபாடி முத்தாரம் பாடித்—தொடியுலக்கை
கைம்மனையுள் ஒச்சப் பெறுவேனோ? யானும் ஓர்
அம்மனைக் காவல் உளேன்”

தலைவன்மேல் கொண்ட காதலின் வேகத்தால் தலைவி தன்கண்களினுள்ளே காதலர் எப்பொழுதும் இருப்பதால் மையெழுதும் நேரத்தில் எங்கே அவர் மறைந்து விடுவாரோ என அஞ்சி மையும் எழுத மாட்டேனென்கிறாள்!

“கண் உள்ளார் காதலவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக்கு அறிந்து.”

இவளது காதல் ஆணித்தரமானது; மரணத்தின் வாயிலிலும் மாறாக்காதல் இதுவன்றோ?

“காதலர் செய்த காதல் நீடின்றி மறத்தல் இயலுமோ” என்றும், “பற்றிய மருங்கின் உள்ளம்போல வந்து நின்றனரே காதலர்” என்றும், “செல்வேம் என்னும் தும்மெதிர் ஒழிவேம்” என்றும் “ஒண்மையே இலளே—பிரிந்து செல்வேனெனச் சொல்லக்கூடிய உம்மெதிரில் பிரிந்து ஆற்றியிருப்பேனெனக் கூறும் மனப்பான்மையில்லாதவன் என் தோழியாகிய தலைவி” யென்றும், தலைவியின் உட்கிடக்கையைத் தலைவனிடம் புலப்படுத்தும் தோழியின் வினயமான பேச்சும், அகநானூற்றுப் பாலைத்திணையிலே அறியக் கிடக்கின்றது. தலைமகனின் காதல் தலைவியின்பால் என்றும் சிறக்கத் தோழி வாழ்த்துவதாக “ஐங்குறுநூறு” அறிவிக்கிறது.

“தண்டுறை யூரன் கேண்மை
வழிவழிச் சிறக்க வெனவேட்டேமே”

“நின்காதல் தலைவியின்பால் பெருகுதல் வேண்டும். அவள் நின்னைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கத் துணியாள்; அன்பு அகன்றால் அவள் ஆவி அகலும்,” எனப் பலவாறாகக் கூறும் தோழியின் சொன்னயம் பழந்தமிழ்நாட்டுக் காதல்வாழ்க்கைக்கு மிக உதவியாக இருந்திருக்கிறது! தலைவன் தன்னை விட்டுப் பிரிவானோ என எண்ணித் தலைவி வருந்துவதைக் குறிப்பாலறிந்த தலைவன், ஒரு தொடர்பு மில்லாத நாம் ஊழின் வன்மையால் ஒன்றுபட்டோ மாதலின், இனி நம்மிடையே பிரிவு உண்டாகாது எனக்கூறுகிறான். பழந்தமிழ்நாட்டின் காதற்பண்பைக் கருத்தோவியமாக்கிக் காட்டும் இப்பாடல் குறுந்தொகையிலே இடம்பெற்றுள்ளது.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளீர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புவப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே”

(குறுந்: ௪௦)

‘என்தாயும் உன்தாயும் என்தந்தையும் உன்தந்தையும் ஒரு வருக் கொருவர் எம்முறையில் உறவு? அஃதன்றி நீயும் நானுந் தான் ஒருவரையொருவர் எவ்வழி இதற்குமுன் அறிவோம்? ஆயினும் செம்மண்நிலத்திலே பெய்தமழைநீர் அம்மண்ணோடு கலந்து அதன் தன்மையடைதல்போல, அன்புடை நெஞ்சம் தாமாகவே ஒன்று பட்டன? அவையென்றும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுபிரியா’ எனக்கூறித்தேற்றும் பண்டைத் தமிழன் பண்பாடுடையவனே!

காதல் நிறைவேறக் காதலி, தோழியைத் துணைநாடலும், நெஞ்சம் உருகி உருகித் தெய்வத்தை வேண்டிதலும், காதல் கைவரக் காதலன் பலவகைகளில் முயன்று இறுதியில் மடல்ஏறி உடல்துன்பத்தைப் பொறுத்து, உள்ளத்தின் உறுதிப்பாட்டால் காதலியைப் பெறுதலும் பண்டைத் தமிழ்நாட்டின் காதல் மரபு. இன்பின் ஊற்றான காதற்கிழத்தியோடு பேரின்பவாயிலே பெட்டிப் பிடித்திருக்கின்றனர் பண்டைத்தமிழர். இவர்கள் நடைமுறையில் இன்பியல்வாழ்க்கையைக் கண்ட புலவர் பெருமக்கள் அகத்துறைநூல்களை ஆக்கியுள்ளனர். பெரியோர் மக்களுக்கென்று தந்த சங்கஇலக்கியமாய்ச் சான்ற இன்பத் தமிழ் போற்றப்படுகிறது. மக்கள் நவில்தொறும் நவில்தொறும் உணர்ந்துணர்ந்து நன்னயம் பலகாணும் சங்க இலக்கியங்களிலே உள்ள காதற்பகுதிகள் பண்டைத்தமிழரின் இன்பியல்வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்துவதுடன் நிகழ்கால வருங்கால மக்களின் அறிவுக்கருவூலங்களாகவும் விளங்குகின்றன.

பொருதை

தென்பாண்டிநாட்டில் பொதியின் மலையிற் றேன்றி பளிக் குருக்கன்ன தெண்ணீர்ப் பெருக்கையுடையது பொருநையாறு. இதனைப் பொருந்தம் என்றும், தாயிரவருணி என்றும் பிறபெயர்களானும் வழங்குவர். இதன் தெளிந்த தன்மைக்குச் சான்றோர் செய்யுளையே உவமமாகக் கூறலாம். இதன் சிறப்பை இளங்கோவடிகள் ஆக்கியருளிய செஞ்சொற் சிலம்பில் பாண்டிவேந்தன் சிறப்பைக் கூறுங்கால் ‘பூந்தண் பொருநைப் பொறையன்’ என்று குறித்தார். இவ்வாறு வற்றுவள மல்கும் பூந்தண் அருவியாகப் பிறந்து தவழ்ந்து செந்நெல்வளையையும் மாவும் தெங்கும் குழித் தோங்க வளர்த்துப் பிற கணிகளின் வளனையும் கவின்பெற ஆக்கித்தரும் பெற்றிமையுடையது. இது நம்நாட்டில் விளைவுமல்கப் பசிபிணி நீங்க, நன்னலம் பல்க, நறுநீர் பெருக்கிச் சேய்க்குத் தாயென நாட்டிற்கு நல்குக. வாழ்க பொருநை!

—செல்லுர்க்கிழார்

திருக்கோவில் வழிபாடு

[சித்தாந்த பண்டிதர், திரு. ப. இராமநாதபிள்ளை.]

இயற்கை:

கண்ணிற்குத் தோன்றும் பொருள்கள் காரியப்பொருள்கள். எடுத்துக்காட்டாக உடுக்கும் உடை, உண்ணும் ஊண், உறையும் வீடு, புழங்கும் பண்டங்கள், நடக்கும் சாலை முதலியன. இவற்றிற்கு மூலப்பொருளாயுள்ளனவும் கண்ணிற்குத் தோன்றுவனவே. அவை பஞ்சு, பட்டு முதலியன. நெல்லு, புல்லு முதலியன; கல், மரம், இரும்பு, மண், சுண்ணாம்பு முதலியன; பெட்டி, சட்டிபாளை முதலியன; கற்பாதை, நிழல் பழம் முதலிய தரும் மரங்கள் முதலியன. இம் மூலப்பொருள்களும் காரியப் பொருள்களே. இவற்றிற்கு மூலமாய் இருப்பனவற்றிற்கு அணு என்று பெயர் கூறுகின்றனர். அணுக்களும் காரியப் பொருள்களே. அணுவை மண் எனப் பழந்தமிழ்தூல் கூறுகின்றது.

மூலப்பொருள்களை ஐம்பெரும்பூதம் எனக் கூறுவர். பூதம்—பருமை, பூ—பூத்தல்; தோன்றல். அவை மண், தண்ணீர், தீ, காற்று, வானம் என்ப. நம் உடம்பும் இவ் ஐம்பூதங்களால் ஆனவையே. இவ் ஐம்பூதங்களுக்கு முதல் அணுக்கள். ஆயின் அவையும் காரியமாக இருப்பனவே. ஆகவே அவற்றிற்கு முதலை இயற்கை என்பர். அதுவே இயற்கை ஆற்றல்—இயற்கைச் சத்தி. ஆற்றல்கள் கண்ணிற்குப் புலப்படுவன அல்ல. அதனால் அவற்றை இல்லை என மறுப்பதற்கும் இல்லை. இவ் ஆற்றல்கள் அறிவில்லாதன. தாமே ஒன்றோடு ஒன்று கூடுவன அல்ல. அறிவுடைய ஒரு தெய்வப் பேராற்றல் கூட்டு வித்தல்வேண்டும். எதுபோல் என்றால் மண், கல், சுண்ணாம்பு, மரம், இரும்பு, ஓடு முதலிய அறிவில்லாத பொருள்கள் தாமே ஒன்றுகூடி வீடாகின்றனவா? இல்லை. ஏன்? அறிவில்லாமையே காரணம். பின் எப்படி வீடாகின்றன? அறிவுடைய கொல்லர், தச்சர், கொத்தர் முதலிய பெருமக்களால் வீடாகின்றன. இப்படியேதான் மற்றப் பொருள்களும். இதுபோல் காண்க.

எப்பொழுதும் அறிவில்பொருள் அறிவுள்பொருளால் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இவ் உண்மை மறுக்க ஒண்ணாதது. நேரில் காணப்படுவது. இதனால் நாம் அறியவேண்டிவன இயற்கை, இயற்கையை ஆக்கப்பாடு செய்து இயக்குவோன், இயற்கையின் பயன் எய்துவோர் என்பனவே. இவற்றுள் இயற்கையை மாயை என்போம். இயற்கையின் ஆக்கம்—

காரியத்தை உலகு, உடல், உண்பொருள்கள் என்போம். ஆக் கப்பாடு செய்து இயக்குவோனை இயவுள்-இறைவன் என்போம். இயற்கையின் பயன் எய்துவோரை உயிர்கள்—ஆவிகள் என்போம்.

எண்ணும் இயற்கையே ஆக்கம் இயவுள்-உயிர்
நண்ணும் பொருள்நான்மை நாடு.

இறைவன் :

இவ் இறைவனை எம் மொழியாளரும், எந்நாட்டவரும் தொன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் தத்தம் மொழியில் பற்பல திருப்பெயர் அமைத்து வழங்கியும் வழிபட்டும் வருகின்றனர். ஆங்காங்கு ஒருசிலர் உண்மை அறியாது மறுப்பினும் வல்வழக் கிட்டு ஒறுப்பினும் வழிபடுவார் தொகை நாளும் பெருகிக் கொண்டே வருகின்றன. நற்பாங்கு இன்மையால் வழிபடுவா ருள்ளும் மொழி நாடு கொள்கை முதலிய பல வேற்றுமை கார ணமாக ஒற்றுமை இன்மையும் பகைமையும் இருந்துகொண்டே வருகின்றன. ஆனால் கொள்கை அல்லது சமயத் தலைவர்கள் அவ்வாறு பகைமை கொள்ளும்படி யாண்டும் கூறிற்றிலர். அதற்கு மாறாக ஒற்றுமைக்கே வழிகோலி உள்ளனர்.

பொறை :

பரந்துபட்ட அறிவில்லாதவர்கள் பகைமையால் பிரிந்து சென்று, வேறொரு புதுக்கொள்கை—சமயம் வகுத்துச் சொன் னாலும் 'எம்பிராற்கு ஏற்றதாகும்' என்பதே செந்நெறியின் கொள்கை. செந்நெறி எனினும் சிவநெறி எனினும் ஒன்றே. இதுவே சைவம். அத் திருப்பாட்டு வருமாறு :

“விரிவிலா அறிவி னார்கள் வேறொரு சமயஞ் செய்து
எரிவினாச் சொன்ன ரேனும் எம்பிராற்கு ஏற்ற தாகும்
பரிவினாச் பெரியோர் ஏத்தும் பெருவேளார் பற்றி னானே
மருவிநான் வாழ்த்தி உய்யும் வகையது நினைக்கின் றேனே.”

—ச. சு. 0 - கூ.

கடவுள் உண்டு :

கடவுள் உண்டு என்பது உலகம் முற்றிலும் ஒப்புக்கொள் ளப்பட்டதொன்று. உடலகத்து உயிர் ஒன்று உண்டு என ஐயமின்றி எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அதுபோலவே அவ் உயிரகத்தும், உடலகத்தும், உலகுள் அகத்தும் ஒருபெரும் கடவுள் கலந்துநின்று நடத்துகின்றனன். உயிர் கண்ணிற்குப் புலம்படுகின்றதா? இல்லையே! புலப்படாமையால் இல்லை என்று சொல்லுகின்றோமா? அதுவும் இல்லையே! கடவுளைமட்டும்

கண்ணிற்குப் புலனாகவில்லையென்று ஒப்புக்கொள்ளாம லிருப் பது எப்படிப் பொருந்தும்? கடவுளை நம்புகின்றவர் பழி பாவங்களாகிய அழிவுச்செயலுக்குப் பெரிதும் அஞ்சுவர். புகழ் புண்ணியங்களாகிய ஆக்கச்செயலுக்கு மிகவும் ஊக்கம் கொள்வர். கடவுளை ஒப்புக்கொள்ளாதவர் தப்புவழியிற் செல் வர் என ஒருவர் ஐயம்கொள்வது எப்படித் தப்பாகும்? தாம் மட்டுமா? தம்மைச் சார்ந்தாரையும் தப்புவழியில் செலுத்தி விடுவர். இத்தகையாரே உலகிற்குப் பெருங்கேடு சூழும் நல மிலார் எனப் பண்டும் பாடப்பெற்றுள்ளனர்.

அற்றார்:

உயிர்க்கு இருவகை உறவுகள் உள்ளன. ஒன்று உயிர் உறவு; ஒன்று உடலுறவு. உயிர் உறவு கடவுள். உடல் உறவு இனம், சுற்றம், நண்பு முதலியன. இவ் உறவுகளுள் உலகிய லில் மேல் எழுந்த வாரியாக ஒருவனை நம்புவதற்கு, அவனை அலுவலில் அமர்த்திக்கொள்வதற்கு உடலுறவாகிய சுற்றத்தார் உளரா? என உசாவுகின்றனர். ஏன்? சுற்றத் தொடர்புடையார் சுற்றம் புரிவர், குற்றம் புரியார்; பழி நாணுவர்; வழி பொழுதுகுவர்; வாய்மை குன்றார்; தூய்மையில் தளரார் என்னும் நலம்பல உடைமையால் என்க.

இவை அனைத்தும் மெய்ம்மை ஆயினும், உயிர் உறவாகிய கடவுளின் உறவற்றார் சுற்றத்தொடர்பு உற்றாரேனும் பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சார்; வழியொழுகார் என்பதுதான் மெய்ம்மை ஆகிறது. வரலாறும் இதனையே மெய்ப்பிக்கின்றது. பிறர்க்கும், பிற உயிர்களுக்கும் இன்னல் இழையாது, இனிய னவே புரிவதற்குக் கடவுள் உறவாகிய உயிர்உறவு ஒன்றே உறு துணை செய்யும். அதன் வழியாகக் தீமைசெய்ய அஞ்சுவதும், நன்மைசெய்ய நாடி முந்துவதும் ஏற்படும்.

ஆட்சியின் சட்டத்துக்கு அஞ்சி ஒருசிலர் பிறர்க்குத் துன்பம் புரியாமல் வாழினும், பிறவுயிர்களுக்கு ஊன் உண்டல் முதலியவற்றால் துன்பம் புரிகின்றனர். பிறர்க்கும் தாங்களாகவே வகுத்துக்கொண்ட 'சாதி, குலம் பிறப்பு' மொழி, நாடு, நெறி முதலிய வரையறைகளால் சொல்லொணாத் துன்பம் இழைக்கின்றனர். இவை எல்லாம் அகலவேண்டுமாயின், எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஒத்த அன்பு நிகழ்தல்வேண்டும். அவ் அன்பு நிகழ்தற்கு எல்லா உயிர்கட்கும் அம்மை அப்பராக விளங்கும் ஒரு முழுமுதல்வன் உண்மையைக் கைக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அத் தொடர்புடைமையினாலேயே எவ் உயிர்களிடத்தும் அன்

புடையர் ஆவோம். இவ் உண்மையினை மெய்கண்ட நூற்கள் செம்மையுற விளக்குகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று :

“ஈசனுக்கள் பில்லார் அடியவர்க்கன் பில்லார்
எவ்வுயிரீக்கும் அன்பில்லார் தமக்கும் அன்பில்லார்”

என்பதே.

திருவள்ளுவப் பெருந்தகையாரும் கடவுள் உறவு அற்றாரை நம்புதல் வேண்டாவென்றே நவின்றருளுகின்றனர். அத் திருப் பாட்டு வருமாறு :

“அற்றாரைத் தேறுதல் ஒம்புக மற்றவர்
பற்றிலர் நாணர் பழி.”

— திருக்குறள், ௫௦௬.

முப்பண்பு :

கடவுளைப் பண்பியாகத் திருப்பெயர், திருஉரு அமைத்துத் தொன்றுதொட்டு வழிபட்டுவந்த நம்முன்னோர் பண்பாகவும் அருவாகவும் வழிபடும் வாய்மையினையும் வகுத்தமைத்தனர். அதுவே தமிழகத் தனிப்பண்பு. உலகப் பொதுப்பண்பு. உண்மைச் செம்பொருள் துணிபு. அப்பண்பு தொகையாகுங்கால் சிறந்த மூன்றன்கண் அடங்கும். அவை ‘அன்பு, அறிவு, ஆற்றல்கள்’ என்ப.

இம்மூன்றும் அறிவு ஒன்றனின் விரிவே ஆகும். இம் மூன்றும் கடவுளுக்குத் தாமே விளங்குவன. உயிர்களுக்குக் கடவுள் விளக்க விளங்குவன. விளக்க விளங்குந் தன்மையைப் புலப்படுத்துவதே காரணம் அல்லது முநலன் என்னும் சொல். இஃது ஆறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னுள்ள ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியத்தின்கண் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளன. அது வருமாறு :

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே.”

—தொல். பொருள்—அ.அ.

கொடிநிலை - அன்பு. கந்தழி - அறிவு. வள்ளி - ஆற்றல். வடுநீங்கு சிறப்பு - தாமே விளங்குந் தனிச் சிறப்பு. முதலன - காரணமாயுள்ளன. கண்ணிய - கருதப்பட்டு.

இதன் பொழிப்புரை : அன்பு, அறிவு, ஆற்றல் என்ற குற்றம் நீங்கிய தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த உயிர்களுக்கு விளக்கக் காரணமாயுள்ள பண்புகள் மூன்றும் பண்பியாக வழிபடப் பெறும் கடவுள்வாழ்த்துடன் ஒப்பக் கருதப்பட்டுவரும் என்றவாறு.

இக்கருத்துப்பற்றியே “நறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பமே என்னுடை அன்பே!” என்று ஆளுடைய அடிகளும் அருளியுள்ளனர். இவ்விரண்டும் பண்பியாக வழிபடுங்கால் இன்புடையான் அன்புடையான் என்று வழங்கப்பெறும்.

உயிர்களுக்கும் அன்பு, அறிவு, ஆற்றல் என்னும் மூன்று பண்புகள் உள்ளன. அவை ஆண்டவனின் அன்பறிவாற்றல்கள் மூன்றும் கலந்து இயக்கினாலன்றி இயங்கா. அதனால், ஆண்டவனின் அன்பறிவு ஆற்றல்கள் ஆருயிரின் அன்பறிவு ஆற்றல்களுக்குக் காரணம் ஆகின்றன.

நினைப்பு

உலகத்தில் பயன் உறுத்துவாரும், பயன் எய்துவாரும் நினைப்படையாளங்கள் கொண்டே செய்கின்றனர். வீடு என்பது விருந்து முதலிய நல்லறம் பேணுதற்கு நினைப்படையாளமாகும். கல்லூரி என்பது மக்கள் எல்லாரும் அன்பும் ஒற்றுமையும் இன்பும் எழிலும் பெருக நூடும் மொழியும் நன்னெறியும் வளரக் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங் கைக்கொண்டு வாழக் கற்பித்தல் கற்றல் முதலியன நிகழும் நினைப்படையாளமாகும். இது போன்றதே படிப்பகம், நூலகம், முதலியன. ஆட்சித்துறை, வணிகத்துறை, பொதுநலத்துறை, முறைமன்றம், மிறைமன்றம், மருத்துவநிலையம் முதலியன. இவை அவ்வவற்றின் பணியாளர்கள் முதலியோரை எளிதில் தெரிந்து நலமெய்துதற்கு நினைப்படையாளங்களாய் நின்று அன்றோ துணை செய்கின்றன.

தெரு, ஊர், ஊர்திலையம், பெயர், பெயர்ப்பலகை, கைகாட்டி முதலிய நினைப்படையாளங்கள் இல்லையாயின் எவ்வாறு கண்டுணர்வோம். எங்ஙனம் முட்டின்றி முயற்சியும் தொழிலும் நடைபெறும். நினைத்துப் பாருங்கள், அடையாளங்கள் நமக்குச் செய்யும் அரும்பெரும் துணைகள் எத்தனை என்பதை.

நீனிறப் பெருங்கடலில் மேனிறை பொருள்களுடன் வரும் கலங்(கப்பல்)களைக் கூவி அழைத்துத் தாவிச்செல்லத்தாவில் வழிகாட்டும் நினைப்படையாளம் அன்றோ கலங்கரை விளக்கம். இம் முறையாக உய்த்து நோக்கின் உலகியல் முற்றும் நினைப்படையாள நீள்துணைகொண்டே நிகழ்கின்றது.

இதுபோலவே உயிர்க்கு உறுதிபயக்கும் விழுமிய முழு முதல்வனாகிய கடவுளை நினைப்பூட்டும் அடையாளங்கள் எவ்வளவு சிறந்தன. நினைத்துப் பார்மின்! அந் நிலையத்தினைக் கடவுள் நிலையம் அல்லது திருக்கோவில் என்று உலகம் எங்கும் வழங்குகின்றனர்.

திருக்கோவில்

திருக்கோவில் ஒன்றே அனைத்துயிர்க்கும் இனித்த பொது நிலையம். திருக்கோவிலில் ஆட்சித்தலைவனும் ஏழை ஆண்டியும் சமமே. அதற்குக் காரணம் அனைத்துயிரும் ஆண்டவன் அருள் மக்கள் என்பது திருக்கோவிலின் நினைவடையாளத்தால் எல்லார் உள்ளத்து உணர்ச்சியிலும் தோன்றுகின்றது. ஆர்வம் பெருகுகின்றது. எல்லாரும் “அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே” என்று அகங்குழைந்து அன்புருகிப் போற்றிப் புகழ்ந்து பராவுகின்றனர். இத்திருக்கோவில் அல்லவா உலக மக்களை ஒற்றுமையிலும், அன்பிலும், இன்பிலும், ஒழுக்கத்திலும் நிலவி உயரச் செய்கின்றது. உயிர்க்கு உறுதி நல்குகின்றது. பிறவாப் பெருவாழ்வு பெறச் செய்கின்றது.

கலைகள்

உலகிலுள்ள அழியாக் கலைகள் எல்லாம் நின்று நிலவுவதற்கு பொன்றாப் புகலிடம் திருக்கோவிலே. பண்டைப் பெருமக்களின் செய்வினைத்திறனும் கைவினைத்திறனும் இன்னும் நம் கண்முன் காட்டிக் கழிமகிழ் செய்விப்பதற்கு இடனாயிருப்பதும் திருக்கோவிலே. இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தினும் இனிய முத்தமிழும் கல்வெட்டுத் திருப்பாட்டாக இசைக் கருவிகள் பல கையேந்தி அவ்வவ் இசைகளை உள்ளவாறு மீட்டும் குறிப்பொடு நெறிப்படத் தோன்றும் களைமிகப் பொலிந்த உயிர்ப்பொடு தோற்றும் உயிரோவியங்கள் கல்லிலும் செம்பிலும் பிறவற்றிலும் கணக்கிலாது காணப்படுதற்கு நிலைக்களனாய் இருப்பதும் திருக்கோவிலே.

நடன ஒவியங்களோ நம் நாட்டகத்துத் திருக்கோவில் களில் அளவில்லன காணலாம். அம்பலவாணர் திருவுருவமே அறிதற்கரிய அருட்பெருங் கூத்தர் திருவுருவம். அத்திருவுருவினைக்கண்டு அமெரிக்கா முதலிய மேலைநாடுகளெல்லாம் அறிவியலாலும் அருளியலாலும் பெரிதும் வியக்கின்றன. அத்திருவுருவை உயிரினும் சிறந்ததாகப் போற்றி உவக்கின்றன.

இறைபணி

உலகத்தில் பல்வேறிடங்களில் வேந்தர், மன்னர், குறுநில மன்னர், பெருநிலக்கிழார், வணிகப் பெருஞ்செல்வர் முதலியோர் தன்இழுவாது ஆக்கி அமைத்த அரண்மனை; மாளிகை, சாவடி, கல்லூரி, மருத்துவநிலையம், சாலை, குளம், கூவல், சோலை, கால்வாய், ஆறு, அரண், அகழி முதலியன அவ்வவர் பெயராலேயே நின்று நிலவுகின்றன.

ஆனால், திருக்கோவில் மட்டும் தன்னிழந்தாரால் எல்லா உயிர்க்கும் ஏமமாகிய இன்பம் நாடி எழில்பெற இயற்றி அமைக்கப் பெற்றமையால் ஊர்ப்பெயரால், இறைவன், இறைவியர் பெயரால், வழிபட்டோர் பெயரால் திருப்பெயர் பூண்டு இன்றுகாறும் நின்று நிலவுகின்றது எடுத்துக்காட்டாகத் தில்லைச்சிற்ப்பலம், திருச்சீரலைவாய், ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுள், அங்கயற் தண்ணியர்கோவில், இராமேச்சுரம், சோழேச்சுரம் முதலாயின. இஃதொன்றே திருக்கோவில்தரும் விழுப் பேற்றிற்குச் சிறந்த சான்றாகும். இஃதொன்றே செருக்கற்றார் திருத்தொண்டாகலின் வாணோர்க்குயர்ந்த உலகுவாழ் இன்பினைத்தரும். ஆகவே திருக்கோவிலினும் சிறந்தபொருள் வேறென்று யாண்டும் உளதென நினைத்தற்கும் ஒண்ணுதது. இதுவே இறைபணியாகும்.

குரு

“மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் முயையாக் தொடங்கினற்கோர்
வார்த்தைசொலச் சந்தருவும் வாய்க்கும் பராபரமே.”

—தாயுமானவர்.

திருக்கோவில் வழிபாடு ஒன்றாலேயே மெய்யுணர்வு கைவந்த தவத்தோராகிய குருமாரைக் காணுதல் கூடும். அவர்தம் திருவடிவழிபாடு செய்தல் கூடும். அருமறை (உபதேசம்) அருந்தமிழ் பெற்றுய்தல் கூடும். சான்றோர் காட்சியே ஆன்ற பேரின்பம்தரும். சான்றோர் திருக்கோவிலை விழைவது போன்று வேறு எதையும் விழையார். சான்றோரே சாதுக்கள் என்ப.

இன்பம்

என்றும் எக்காலத்தும் இன்னிய முழக்கமும், விழவும் வழிபாடும், ஆர்வலராகிய அடியார், பெருமக்கள் முதலாயினர் திருக்கூட்டமும், ஊனென அரவமும், உடை அணிச்சிறப்பும், அறவுரை அறிவுரை விளக்கமும், அன்பின் பெருக்கமும், அடையாள உருக்கமும், ஆண்டவன் புகழே அனைவரும் கூறிமகிழும் மாறாவிருப்பமும், ஒப்புரவு, ஈகை, ஊராண்மை முதலிய உதவிகளும் கண்டும் கேட்டும் இன்புறுவார் எண்ணிறந்தோர் என்க.

வணக்கம்

ஏறத்தாழப் பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாகும் தலைச் சங்கமெனப் பலரும் கருதிப் பாராட்டுகின்றனர். இடைச்சங்க நூல் தொல்காப்பியம் என எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். தொல்காப்பியர் காலம் கிட்டத்தட்ட ஆறாயிரம் ஆண்டுகள்.

தலைச்சங்கத் திருப்பாட்டாகக் கருதும் 'பாண்டியன் பல்யாக்காலை
முதுகுடும்புப் பெருவழுதியைக் காரிகிரார் பாடியதன்கண்.

“பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே;”

—புறநானூறு, 'வடாஅது' சு.

இதன் பொருள் : “நினது கொற்றக்குடை முனிவரார் பரவப்
படும் மூன்று திருநயனத்தையுடைய செல்வறது கோவிலை வலம்
வருதற்குத் தாழ்க.”

இதன்கண் 'காமம் வெகுளி மயக்கம்' மூன்றையும்
முனிந்தார் முனிவர் எனப்படுவர். அவரே நீத்தாராவர். நீத்தாரே
அறஞ்சொலற்குரியர். அவரே உலகுக்கு அறிவுக் கண்ணாவர்.
அறிவுக்கண் என்பது அறிவுவிளக்கத்தால் அனைவரையும் வழிப்
படுத்துவது. கடவுளின் அன்பு இடக்கண்ணாகவும், ஆற்றல்
வலக்கண்ணாகவும், அறிவு நெற்றிக் கண்ணாகவும் உருவகிக்கப்
பெற்றன. இவை முறையே திங்கள், ஞாயிறு, தீஎன்ப. தீஎனப்
படும் அறிவுக்கண்ணே நுதல்விழி நாட்டம். ஆண்டவனை நினை
வுறுத்தும் அடையாளம் நெற்றியின்கண் விளங்குவதால் அம்
நலார் நுதல்களை 'ஒளிநுதல்' முதலிய அடைகளால் சிறப்பித்
தருளுகின்றனர். இக்கருத்துப்பற்றியே “நீறில்லா நெற்றிபாழ்”
என்னும் திருப்பாட்டும் வழங்கி வருகின்றது.

முழுமுதல்வர்

முக்கட் செல்வரே முழுமுதல்வர் என்பது அருந்தமிழ்
நாட்டகத்து அன்றும் இன்றும் என்றும் நிலைபெற்ற சீரிய
கொள்கையாகும். மணிமேகலைக்கண் :

“நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் செய்வமீ ருக”

—மணிமேகலை, விழாவறை—ருச, ௫

சிலப்பதிகாரத்தின்கண் :

“பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோவிலும்”

—சிலப்பதிகாரம், இந்திர—கசுசு

ஆளுடைய பிள்ளையார்,

“செல்வன் கழல்எத்தும் செல்வம் செல்வமே”

—க. அ0—௫

முதன்மை

தலைச்சங்கத்து 'முனிவர் முக்கட் செல்வற்கு' முழு
முதன்மை திகழ்ந்தமைபோல் கடைச்சங்கத்தும் அதன் பின்
னும் திகழ்ந்தமை 'நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன்,' 'பிறவா
யாக்கைப் பெரியோன்' 'செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம்
செல்வமே,' என்னும் திருமொழிகளால் நன்கு பெறப்படும்.

திரு

திருக்கோவில் உள்ள ஊரே திருவிளங்கும் திருவூராகும். திருக்கோவில் ஒன்றே உலகாள் வேந்துமுதல் நிலம்வாழ் மக்கள் ஈடுக எல்லாரையும் உயிர் உறவில் சமம் என்னும் உணர்ச்சியை ஊட்டுவது. உயிர் உறவு உணர்வதே திருவருள் கைவரும் வழி. இதுவே, 'அன்பர் பணி செய்ய ஆளாக்கும்,' இன்ப அருள். இத்தொண்டு தொடங்கும் நிலையம் திருக்கோவில். ஒத்து வாழ்வார்க்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதென்று தொல் காப்பியம் கூறும் பத்தனுள் ஈற்றிற்காணப்படும் 'உணர்வொடு திரு' * என்னும் இரண்டும், உயிர் உறவு உணர்வாம் உணர்விற்கும், திருக்கோவில் வழிபாடாம் திருவிற்கும் பொருந்தும், ஆளுடைய அரசரும் இதனை வற்புறுத்தியருளினர். அத்திருப் பாட்டு வருமாறு :

“திருக்கோவில் இல்லாத திருஇல் ஊரும்

திருவெண்கீ றணிபாத திருஇல் ஊரும்

பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடா ஊரும்

பாங்கினொடு பலகளிகள் இல்லா ஊரும்

விருப்போடு வெண்சங்கம் ஊதா ஊரும்

விதானமும் வெண்கொடியும் இல்லா ஊரும்

அருப்போடு மலர்பறித்திட்டு உண்ணை ஊரும்

அகவையெல்லாம் ஊர்அல்ல அடவி காடே.”

—சு. சுரு-ரு

சமம்

குடும்பத்தலைவற்கு வீடும், நாட்டுத்தலைவற்கு அரண்மனையும், அனைத்துலகத் தலைவற்குத் திருக்கோவிலும் காணப்படுகின்றன. இம்முன்றனுள் திருக்கோவில் ஒன்றே ஓர் அறிவு முதல் ஆற்றிவு ஈடுக உள்ள எல்லா உயிர்க்கும் வேற்றுமையில் ஒற்றுமையாம் சமநிலையைக் காட்டுவதாகும். நல்உயிரும் அல்லுபிரும் ஆகிய அனைத்தயிர்களும் ஆண்டவனையே சார்ந்திருக்கின்றன. ஆண்டவனைச் சார்ந்துவாழ் உயிர்கள் அனைத்தும் நல் உயிர்களே. இன்றும் நச்சப் பாம்பும் திருக்கோவில்களில் எவ்வகைத் திங்கும் செய்வதில்லை. அம்மட்டோ ஆண்டவன் திருப்பெயர் மொழிந்து அகலவேண்டின் அகன்று விடுகிறது.

இதனாலேயே திருக்கோவில் தெய்வநிலையமாய்ச் சென்று வழிபடுவார்க்குத் தெய்வத்தன்மையை அருளுவதாய் இருக்கின்றது. திருக்கோவிலில் மரத்தை வழிபடுகின்றோம். பாம்பு முதலிய ஊர்வனவற்றை வழிபடுகின்றோம். இறைவன் இறைவியர் ஊர்ந்துவரும் அன்னம், கிளி, கருடன், யானை, குதிரை, ஆடு, மாடு, அரிமா, ஆள் முதலியவற்றை வழிபடுகின்றோம். ஆண்டவன் ஊர்ந்து வருகின்றான் என்பதன் உள்ளுறை எல்லா

உயிர்களுையும் ‘ஆணையின் இருவினைக்கு ஏற்பச் சமமாக இயைந்து இயக்குகின்றான்’ என்பதாகும்.

“ஆண்டான் அருளூர்தி ஆயின் அனைத்துயிரும்
பூண்டியக்க வேஇயங்கும் பொற்பு.”

வேண்டத்தக்கது

ஒவ்வொருவர்க்கும் திருக்கோவில் வழிபாடு இன்றிமை யாது வேண்டப்படுவது. வழிபாடென்பது வழிப்படுதல் என்றாகும். வழிப்படுதல் என்பது அருள்வழிப்படுதல் என்பதாகும். திருக்கோவில்வழிபாட்டால் ஒற்றுமையும், உயிர்நினைவும், உயிர்க்கு உயிராம் ஆண்டவன் நினைவும், அருள்நினைவும், பழிபாவங்கட்கு அஞ்சதலும், அடியார் இணக்கமும், சான்றோர் துணையும், தாழ்வு என்னும் தன்மையாம் வாழ்வும், மெய்யுணர்வும், பிறவும் கைவரப் பெறும். இவ்வழிபாடே பிறவிப் பெரும்பயன்.

செல்லும் முறை

முழுகித் தூய்மை செய்து தெய்வநாட்டத்தை நினைவுறுத்தும் திருவெண்ணீறு முதலான திருஅடையாளங்களைப் பூண்டு புறந்தூயராய், திருக்குறள் திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளைக் கைக்கொண்டு ஐந்தெழுத்தை எண்ணுவதால் அகந்தூயராய் வேறு எவ்வகை நினைவும் பேச்சும் இல்லாது செல்லல் வேண்டும்.

வழிபடுமுறை

கோபுரந் தெரியுமிடத்தில் நின்று வணங்கல்வேண்டும். பின்கோபுர வாயில் அல்லது முதல் வாயிலில் வணங்கவேண்டும். வணக்கம் வீழ்ந்து எழுந்து வணங்கவேண்டும். விழும்பொழுது மலம் - அறியாமை விழுகின்றது. எழும்பொழுது மெய்யுணர்வு-திருவருள் அகம் நிறைந்து எழுகின்றது. காலிரண்டு, மார்பு, நெற்றி, கையிரண்டு, காதிரண்டு ஆகிய எட்டுறுப்பும் நிலத்தே படும்படி வீழ்ந்து எழுந்து வணங்கவேண்டும். பின் வலம் வருதல் வேண்டும். போற்றிப் புகழ்தல்வேண்டும்.

தனித்திருந்து திருக்குறளில் ஓர் அதிகாரமும் திருவாசகத்தில் குறைந்தது ஒருதிருப் பாட்டும் பொருந்தியவாறு இசையுடன் ஒதுதல்வேண்டும். இவ்வொதுதல் ஒன்றே உயிர் வழிபாடாகும். கூடுமானால் திருமுறை அருச்சுனை செய்தல்வேண்டும். அருட்கொடை (பிரசாதம்) பெற்று மீளல்வேண்டும்.

‘எல்லோர்க்கும் கொடுமதி’

[திரு. ப. இராமலிங்கன், குடியேற்றம்]

பாரினைப் படைத்தது பரம்பொருள். பல்லுயிரளித்தது மஃதே. அதில் வளமுற வாழப் பல்வளங்கொழித்தது, யாரும் பகிர்ந்து இன்புற்று வாழற்கே, இவ்விதிக்கிணங்க மன்பதை வாழ்வமைதல் என்பது ஒருதலை. இஃதே உயிர்க்கோடிகளின் இயற்கை வாழ்வு! இறைவன் வாழ்வு!! பரம்பொருள் திருவுள்ளக் கருத்துக்கிசைந்த திருவாழ்வு.

பண்டை ஞான்று நாடு காடாக இருந்தது. இயற்கை யன்னை பொலிவுற்றுக் குலுங்கக் கொலுவிருந்தாள்! மக்கள், பசித்தபோழ்து இயற்கையன்னையை யணுகிக் கவலையை ஒழித்தனர். ‘நாளை நமக்கு என்ன,’ என்ற ஏக்கமனம் பெற்றிலர். தன்னலப் பேய்மனம் பிடித்தாட்டவில்லை. யாண்டும் எதுவும் பெற்றனர். ‘யாதும் ஊரே’ அவர்கட்கு, எங்கும் எதையும் பெற்றதால்; ‘யாவருங் கேளிர்,’ யாரும் தன்னுயிர் போற்றாது மன்னுயிர் காத்துத் திரிந்ததால்; ஆகக் ‘கொடுப்பாரிலேகாண்,’ கொள்வாரின்மையால்.

‘பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்’ எனும் இறை அருட்சம்மதம் பெற்ற உண்மைநிலை நிலவியது. அன்று பொருள் நிலையால் ஒத்தவாழ்வு மன்றி புகழ் நிலையாலும் உயர்வு தாழ்வு பெருகவில்லை. ‘தீதும் நன்றும் பிறர்தர,’ வரவில்லை. எங்ஙனம் வரும் அத்தகு பண்பட்ட சமுதாய வாழ்வில்? நம்முடை முன்னோர், ‘மாட்சியின் பெரியோரை வியத்தலும் அதனினும் சிறியோரை இகழ்தலும்,’ இல்லை என்ற காய்தல் உவத்தல் அற்ற நடுநிலைபெற்றுக் காணும் உயிர்களை யெல்லாம் நடமாடுந் தெய்வங்களாகப் போற்றி உயிர்வழிபாட்டுவாழ்க்கை ஒம்பி வந்தனர். அதுதான் தமிழன் கண்டு அவனுக்கு அளித்த ஈடு எடுப் பொன்றில்லாச் சமுதாயத்தின் உயர் நாகரிகம்.

‘நமர்எனக் கோல்கொடாது பிறர் எனக் குணங்கொல்’ லாத நடுநிலை நெஞ்சம் ஆகும் தொன்மைத் தமிழன் நெஞ்சம். அதனாற்றான் அன்று, ‘ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கையில் சான்றோர் பலரை நம் தெய்வத் தமிழகம் பெற்றிருந்தது. அற்பப் புள்ளின் ஆருயிர் காக்கத் தன் தொடை ஊனையே அறுத்தறுத்துத் துலாக்கோலில் வைக்கத் தூண்டியது தமிழன் நாகரிகம். ஊர்க்காவலில் ஓர் அந்தண மாதின் கற்பினைக் கட்டிக் காக்கக் கதவினைத் தட்டிய குற்றமில் - குற்றத்திற்காகத் தன் வாளால் தன் கையை வெட்டிப் பொற்கை பெற்றது தமிழன் நாகரிகம். ஆவின் கன்றைக் கொன்றதற்காகத் தவங்கிடந்து

தான்பெற்ற சேயைத் தேர்க்காலில் கிடத்தித் தேரைச் செலுத்திப் பசுவிற்கு நீதி வழங்கியது தமிழன் நாகரிகம். முடியிழந்து காடேகிவாழ்ந்த ஞான்றும் தமிழ் வாழ, தமிழ்ப்புலவன் வாழத் 'தன்னின் சிறந்தது ஈயப் பிறிதொன்றின்மையான்,' தலைநய வாஸ்தந்தது தமிழன் நாகரிகம் (குமண வள்ளல்). கலைஞரது கடும்பசி கண்டாங்கு 'நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும், இல்லென மறுக்கும் சிறுமையும்' இல்லாது, 'அமரகத்து இரும்புசுவைக்கொண்டு விழுப்புண் நோய் தீர்ந்து மருந்துகொள் மரத்தின் வாள்வடுமயங்கிப் பாண்பசிப் பகை' ஞானகித் தன்னூர்க் கருங்கைக் கொல்லனைத், 'திருந்திய வேல்வடித்தி' என்பது தமிழன் நாகரிகம். (வீரன் தோயன் மாறன்).

இங்ஙனம் உடல் வலிமையையும், உயிர்வாழ்வையும் ஈடுவைத்துக் கலையுரிமையைக் கட்டிக்காக்கவல்லது தமிழன் நாகரிகம். புலவர்ப் பசி தமிழ்வீரனை வேலினைத் தேடிப் பொருள் மிக்காரை எதிர்த்துப் பொருது கலைவளர்த்த பெரும்பெற்றினை எந்தையார் தமிழ்நாடல்லது வேறு எந்நாடு பெற்றது!

இவையெல்லாம் அற்றை ஞான்று. இற்றை ஞான்று பண்டைய ஏட்டில் காண்பதே இன்பம் என்ற அளவோடு நிற்கிறது. ஆனால் உண்மை நிலை என்ன? இன்று கண்ணாரக் காண்பது யாது? மலைக்கும் மடுவுக்குமன்ன வேறுபாடு. எவ்வுயிரும் இன்புற்றுவாழ் அருளப்பெற்று வாழ்க்கைவளங்கள் யாவும் ஒரு சிலர் கையிற்போய் முடங்கிவிட்டனவே! இயற்கை வாழ்வு முற்றுற்றதே! இறைவன் வாழ்வு ஒழிந்துபட்டதே! தன்னல நச்சு உச்சிமேலீட்டால் மன்பதையே தன்னுயிர்காத்துத் திரியும் பேய்வாழ் காடாகவன்றோ மாறிவிட்டது. பறித்தலும் சுரண்டலும் காண்பதன்றி வேறு என்ன? எங்கணும் பசிக்குரல், பட்டினிச்சாவு, கற்புடை மாதரும் கணவனை வறுமைவாயில் பலிகொடுத்துவிட்டுக் கதறியழும் கண்ணைப் புண்ணுக்குங் காட்சி. பெற்ற சேய்களைக் காக்கமுடியா வறுமையில் அங்காடியில் விலைகூறும் கொடுங்காட்சி! வேலையில்லாது மனமுறிந்து வாழ்வசதியற்று வசையற்று வாழ்க்கையிலோர் வெறுப்புத்தட்டித் தம் ஆருயிரை மாய்த்துக்கொள்வதோடு அதற்கு முன்னமேயே தம் ஆருயிர் வாழ்க்கைத்துணைவி, பெற்றெடுத்த உயிர்க்கனிகளாம் சேய்கள் யாவரையும் கிண்ணிப் பிச்சை எடுத்து மானம்போகவிட மனமில்லாது கொலைபுரியும் கோரக்காட்சி! படிதாண்டாப் பத்தினிகள், வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தினால் சொல்லாது கொள்ளாது விட்டு ஒடிப்போன கணவன்மாரைத் தேடிக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய்க் கப்பரையும் கையுமாய்க் கஞ்சித்தொட்டியை நாடும் வேதனைத் தியெழுப்புங்

காட்சி! பெண்டிர் உடலை மறைத்து மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளக் கையகலக் கந்தைக்கும் கதியற்று உயிர் நடுங்கி உள்ளம் நடுங்கி உடல் நடுங்கிப் பிணமாகும் காட்சி.

உழைக்கவோ தயார்; வேலையில்லை; கிடைப்போர்க்கு உழைத்தும் போதிய ஊதியமில்லை; கஞ்சிக்கும் கதியில்லை; கட்டக் கந்தலுமில்லை; பட்டாடை பார்த்தறியான்; பல் சுவை உணவைக் கேட்டறியான்; உழைப்பையே வழிபாடாகக் கொண்ட பாட்டாளிமகன், ‘ஏற்பது இகழ்ச்சி’ என்ற ஒளவைப் பாட்டி வாழ்ந்த நாட்டில் இரப்பதே வாழ்க்கையாகிவிட்டதே! தண்ணைப்பிடுங்கி உயிரையரிக்கும் இக்காட்சி ஒரு பக்கம். மறு பக்கம்; நகத்தில் மண்பட்டறியான்; குனிந்தறியான்; அவனுக்கு வளமார்ந்த வாழ்வு; அடுக்கடுக்கான பட்டாடை. பொதி மாடென சுமக்க அவன் பெண்டிர்க்கு நல்ல இழையாபரணங்கள். உடல் கொழுக்க உண்டி, உல்லாசவாழ்விற்சாக மாடி இல்லம். என்னே ஏற்றத்தாழ்வு? மன்பதை பொறுக்குமா இந்நிலையை? பொறுப்பின் இறைவன்தான் பொறுப்பனோ? இவ்விழிநிலைக் கோர் முடிவு காணல் கட்டாயம். மன்பதையில் இஃதே உயிர்க் கேள்வி.

மழையில்லை; வளமில்லை; பயிரில்லை; விளைவில்லை; எனவே, உணவில்லை என்ற காரணம் ஒவ்வாது ஒவ்வாது மழை யாருக்குந் தானில்லை. எல்லோருமா இன்று வறுமைவாய்ப்பட்டு வதை படுகின்றனர்.

வாழ்க்கை ஒரு உயிர்க்கலை. அவ்வுயிர்க்கலையாம் வாழ்க்கைக்கு உயிராயிருப்பது பண்பட்ட அறிவு. பசிக்கவலையில் பண்புக்கவலை பிறக்குமா? வயிற்றுக்கவலை வதைக்கையில் கலைக் கவலை எழுமா? எழும் என எண்ணுதலு மிழுக்கன்றோ?

பொருள்மிகப்படைத்தோர் நிதிமிகப் பெற்றோர் வாழ்க்கை வளம் நனிமிக உடையோர், கலைவளர்த்து மன்பதைகாக்கும் மனமுடையோர் அனைவரும் செய்யற்பாலது ஒன்றுளது. அன்று தலைகொடுத்தும் தமிழ்காக்க வந்த வள்ளல் குமணனிடம் தாம் பெற்ற பரிசிலைப் பெருஞ்சித்திரனார் என்ற பெருமிதப்புவன்தம் மனைவிக்கு, ‘இது பழந்தாங்கு முதிரத்துக் கிழவன் திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே’ இதை,

“நின் நயந்துறைநர்க்கும் நீ நயந்துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பின் நின்கிளை முதலோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசிதீர யாழநின்
நெடுஞ் குறி யெதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்
இன்னோர்க்கும் என்னாது என்னோடும் குழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழவோயே.”

பசித்தோர்க்கும் இன்னார்க்கு என்று வரையறை செய்யாமல் எல்லோர்க்குங் கொடு யானும் கொடுப்பேன் என்றபடி, அத்தகு பண்பாட்டில் வளர்ந்த அனைவரும் மனிதகுலமும் அதனோடு மனிததருமமும் பண்பும் அணு அணுவாக அழிந்து வரும் இந்நேரத்தில் முன்னோர்கள் வைத்துப்போன பெருநிதி பெற்றோராயினுஞ்சரி, போர்க்காலத்தில் கிடைத்த வாய்ப்பின் பயனாய்ச் சட்டினோராயினுஞ்சரி, வாரி வாரி இல்லையென்னுது வழங்கி மன்பதை காப்பதே மக்கட்பண்பு என்பது ஒருதலை. 'பாண்பசிப் பகைஞனை' அழிக்கக் 'கருங்கைக் கொல்லனை நெடு வேல் வடித்தி' என்று இரக்கும் நிலைக்கு அன்றைய அவலநிலை தமிழ்வீரன் தோயன்மாறனைத் தூண்டியாங்கு இன்றைய வேதனை நிலையும் ஏற்றத்தாழ்வும் மலிந்து உலுத்துவரும் இன்றைய சமுதாயத்தை அழித்து ஒழித்து அதன்மீது ஏற்றத் தாழ்வற்ற, பறித்தல், சுரண்டல் ஒழிந்த ஒப்பிலாத ஒரு சமுதாயத்தைக் காணத் தம் என்பிலும் நரம்பிலும் இதயத்துடிப்பிலும் போராட்ட உணர்ச்சி மேலிட்ட சமுதாயப் புரட்சி வீரர்கள் தம் புரட்சிக்குத்,

‘தனி ஒருவனுக்கு உணலில்லை யெனின்
சகத்தினை யழித்திடுவோம்’

என்ற அமரகவி பாரதியின் புரட்சி சங்கநாதம் ஒரு தீயாகவும்,

‘இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்.’

என்ற பொய்யில் புலவன் வள்ளுவரின் எழுச்சிநாதம் அப் புரட்சித் தீயினுக்கு ஆக்கமளிக்கும் உயிர் அளியாகவும் மாறும். அக்காலை எழும் ஊழித்தீயன்ன புரட்சி உலாவாயிலில் மனித கோடிகள் பெரும் உழைப்பால் கட்டிய கலைகளும், சமுதாயமும் அழிந்தேவிடும். இத்தகைய மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாத உண்மைநிலையை அறநிலையுணர்ந்து, அன்பும் அருளும், பண்பும் பயனாகவும் பெற்றுச் செந்நாப்புலவன் வள்ளுவன் செப்பிய வழியில் வாழும் யாரும் அறிவது திண்ணம்.

ஆக ‘எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழவோயே’ என்ற பெருஞ்சித்திரனாரின் கொடைக்கீதத்தின் நாதம் தமிழனுடைய ஊனிலும், உயிரிலும், உள்ளத்திலும், எண்ணத்திலும், இதயத்துடிப்பிலும் எழும்பி எழும்பி உயிர்க்கலையாம் வாழ்க்கை கலையை, ஏக்கமற்ற, குறைவற்ற, பண்புமிக்கதொன்றாக ஆக்கி மன்பதை காக்க ஒலிப்பதாக.

ஓம்

திருக்குறளைப் பரப்பும் சீரிய வழிகள்

திருவுரு

திருக்குறள் உலகப் பொதுமறையாய்த் தமிழின் திருமறையாய்த் திகழ்கின்றது. திருவள்ளுவநாயனார் செம்பொருள் துணிவினராய்த் தெய்வத் திருவினராய்த் திகழ்கின்றனர். அவர்தம் திருவுரு பன்னூறு ஆண்டிகளாகத் தமிழகப் பொதுநெறியாய்ச் சைவத்திருநெறியாய் விளங்கும் சித்தாந்தத் தவத்திருவுருவாய்ப் போற்றிப் பூசித்து வருகின்றனர் உலகோர்.

இக்காலப் பாழங்கோளர் சிலர் திருவுரு வேண்டா; திரு அடையாளம் வேண்டா; போற்றிப் பராவுதல் வேண்டா எனப் பொய்நெறிபற்றிப் புகல்கின்றனர். அவர்கள் வள்ளுவருக்கும் வள்ளுவப்பயனுக்கும் மாண்புசெய்வார்போல், அவர் ஒரு சமயத்துக்கு உரியவரல்லர். எனவே அவர்தம் திருவுரு சைவச் செவ்வுருவாய் இருத்தல்கூடாது. அவர் நூலுள் எச்சமயத்தையும் விளங்க எடுத்துக் கூறவில்லை. ஆகவே அந்நூலும் ஒருசமயச் சிறப்புநூல் ஆகாது என்று ஆழ்ந்து நோக்காது அறைகின்றனர். அவை ஒருசிறிதும் பொருந்தா என்பதை விளக்கி வலியுறுத்த அகச்சான்றுகள் பலவுள. அவற்றை விடுத்துப் புறச்சான்றுகட உலகவழக்கில் அன்பார் கிறித்துவர், இசுலாமியர், புத்தர், சமணர், வைணவர், எக்கொள்கையுமில்லார் யாவரும் புலால் சேரா உணவைச் 'சைவ' உணவென்றே பகர்ந்து வருகின்றனர். அம்மட்டோ அவர்தம்முள்ளும் புலால்நீத்தாரைச் சைவராகி விட்டார் இவர் என ஒருப்பட்டுக் கூறிவரும் வழக்கும் காணப்படுகின்றது. எனவே புலவுத்துறந்த பொய்யில் அந்தணர் சைவரே. திருவள்ளுவநாயனாரும் சைவரே. சைவம் என்பது கொலையும் புலையும் அகற்றிய அன்புநிலை. இதனையே திருவள்ளுவநாயனார் வரும் திருப்பாட்டின்வழி அருளுகின்றனர்.

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி

எல்லா உயிரும் தொழும்.”

—திருக்குறள், ௨௬௦.

இம்முறையால் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் திருவுருவைச் சென்னை மயிலாப்பூரின் கண்ணுள்ள அவர்தம்

திருக்கோவில் திருவுருவின்படி அமைத்து வழிபடுதல் அனைவர்க்கும் கடன். காந்தியடிகள் திருவுருவை அவர்கொள்கை உலகப்பொது என்று கொண்டு மாற்றி அமைத்து வழிபடுவது மாண்பாகுமா? அதுபோலவேதான் வள்ளுவப்பெருந்தகையார்க்கும் திருவுருவு இன்றியோ மாற்றியோ வழிபடுவது மாண்பாகாது. மயிலாப்பூர் வள்ளுவர்கோவில் திருவுருவுருவே 'சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்' அமைத்துள்ள திருவுரு. திருவுருவ வழிபாடின்றி ஏதுஞ்செய்தல் அமையாது. ஆருயிர்க்கு அன்புசெய்யவே ஆண்டவனால் உடல்அமைத்துக் கொடுக்கப்படுகின்றதென்பது வள்ளுவர்வாய்மொழி. அங்ஙனம் இருப்ப அன்பு செய்தற்கு வேண்டிய வள்ளுவர் திருவுருஇன்றி எப்படி வழிபடமுடியும்? எனவே திருவுரு அமைத்து வழிபாடு செய்க.

அருச்சுனை

திருக்கோவில்களில் மலர்தூவிப் போற்றுதலாகிய அருச்சுனை நூற்றெட்டு என்னும் எண்ணும், முந்நூறு என்னும் எண்ணும், ஆயிரத்தெட்டு என்னும் எண்ணும் கொண்ட முறையாற் செய்கின்றனர். நாமும் அறத்துப்பால் பொருட்பால் என்னும் இரண்டுபால்களிலும் உள்ள அதிகாரங்கள் நூற்றெட்டு, எனவே ஒவ்வோர் அதிகாரத்தின் முதற்பாட்டைச் சொல்லி நூற்றெட்டு அருச்சுனை செய்யலாம்.

பாயிரம் நான்கு, துறவு மூன்று, ஊழ் ஒன்று ஆக எட்டும் நீங்கலாக இல்லறம் முப்பது அதிகாரமாகும். அஃதாவது ஐந்தாவது இல்வாழ்க்கை முதல் முப்பத்துநான்காவது நிலையாமை முடிய ஆகும். இம் முப்பது அதிகாரத்தும் உள்ள திருப்பாட்டுக்கள் முந்நூறும் சொல்லி அருச்சிக்க.

திருக்குறள் முழுவதையும் சொல்லி ஆயிரத்தெட்டு என்னும் எண்ணுக்குமேலாக அருச்சிக்க, திருவள்ளுவநாயனார் திருவிழாவிலும், திருவுலாவிலும் அவர்தம் திருமுன் ஆண்பெண் அனைவரும் அமைதியாக இருந்து 'காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி' ஒருவர் ஓத அவர்பின் ஒதிவருதல் வேண்டும். எல்லார் திருக்கைகளிலும் திருக்குறள் இருத்தல் வேண்டும். அருச்சுனை புரியுங்காலும் ஒருவர் ஓத, ஒருவர்பின் ஒருவராய் அனைவரும்

ஓத ஒருவர் மலர்தூவல் வேண்டும். மலருக்கு ஈடாகத் தளிரும் தூவலாம்.

பரப்பும்வழி

ஆண்பெண் ஒவ்வொருவரும் சிறியார் பெரியார் உள்ளிட்டுத் தனித்தனியே நாள்தோறும் பத்தொன்பது அதிகாரம் ஒதி வருதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஒதிவரின் ஒருகிழமைக்குள் (ஏழுநாள்) திருக்குறள் முற்றாக முற்றுப்பெறும். இப்படியே மீண்டும் மீண்டும் ஒதிவருதலைக் கடப்பாடகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். குடும்பத்தில் அனைவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து நாடோறும் நாலரை அதிகாரம் நாற்பத்தைந்து திருப்பாட்டுக்கள் வள்ளுவர் திருவுரு முன்னிருந்து ஒதிவருதல்வேண்டும். அப்படி ஒதினால் ஒருதிங்களில் நூல்முற்றுறும். இங்ஙனமே மீண்டும் மீண்டும் ஒதிவருதல்வேண்டும்.

சிறுவர் சிறுமியர் பயிலுதற்பொருட்டு விரும்புவார் பெயர்களை முன்னரே பதிவுசெய்துகொண்டு காலமும் இடமும் வகுத்து அனைவர்களையும் அங்கு வரச்செய்து ஒருகிழமைக்கு ஒருமுறை ஒன்றோ இரண்டோ அதிகாரங்களை ஒப்புவிக்கச் செய்து பிழையற ஒப்புவிப்பார்க்கு அதிகாரம் ஒன்றுக்கு அரையணுவிற்குக் குறையாமல் நன்கொடை வழங்கல்வேண்டும்.

மூன்று திங்களுக்கு ஒருமுறை மாணவரிடையே திருக்குறள்போட்டி அமைத்துத் தக்க பரிசுகள் வழங்கல், ஏழைகட்குத் திருக்குறள் படிக்கத்தூண்டச் சுவடிகளை நன்கொடையாக வழங்கல், வீடுகளிலும் கழகங்களிலும் பல்வேறு திருக்குறளை அழகுறப் பொறித்தல், எழுதுங் கடிதங்களில் (Letter paper) தலைப்பில் ஒன்றிரண்டு திருக்குறள் பொறித்துவைத்தல், கூடுமானவரை ஒருவரோடொருவர் உரையாடும்பொழுதெல்லாம் திருக்குறள் கையாளுதல், திருக்கோவிலுக்குச் செல்லுங்கால் திருக்குறளும் தத்தம் சமய நூல்களும் சிறந்ததொன்றும் உடன் கொண்டு செல்லுதல்; ஆங்கு அமைதியாக இருந்து ஓதுதல், இவைபோன்ற பிறவும் என்க.

திருவள்ளுவர் திருநாள்

[பண்டிதர். கா. பொ. இரத்தினம். எம். ஏ., பி. ஓ. எல்.

தமிழ்மறைக் கழகத் தலைவர்]

தமிழ்மறை எனவும் பொதுமறை எனவும் போற்றப்படும் திருக்குறளை இயற்றிய திருவள்ளுவர் யாவருடைய பாராட்டுக்கும் உரியவர். அவருடைய திருநாள் தமிழரின் தனிப்பெருந் திருநாள்; தமிழினத்தை ஒன்றுபடுத்தும் ஒப்பற்ற திருநாள்; அன்பும் அருளும் அறமும் ஆட்சி செய்யுந் திருநாள். ஆதலினால், சாதிமத பேதமின்றியும், அரசியற்கட்சி வேறுபாடின்றியுந் தமிழ்மக்கள் யாவரும் ஒவ்வொருவிட்டிலும் அவருடைய திருநாளைக் கொண்டாட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

அவருடைய திருநாளை, மாசி உத்தரம் என்று ஒருசாராரும், வைகாசி அனுடம் என்று மற்றொருசாராரும் கருதுகின்றனர். இதனாலே சில இடங்களில் மாசி மாதத்திலும் வேறு சில இடங்களில் வைகாசி மாதத்திலும் திருவள்ளுவர் திருநாளைக் கொண்டாடி வருகின்றனர். இந்த இரு நாட்களில் ஒன்றினைக் கொண்டாடுதலே நல்லது என முடிவுசெய்து, இதுபற்றிய கருத்தினை அறிவிக்குமாறு தமிழ் அறிஞர்கள் சிலருக்கும், தமிழ்ச்சங்கங்கள் சிலவற்றுக்கும் எழுதியிருந்தோம். பெரும்பாலானோர் வைகாசி அனுடத்தைத் திருவள்ளுவர் திருநாளாகக் கொண்டாடுதல் நன்று என அறிவித்துள்ளார். ஆகவே, இனி வைகாசி அனுடத்தையே திருவள்ளுவர் திருநாளாகக் கொண்டாடுமாறு தமிழ்மக்கள் யாவரையும் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

இவ்வாண்டில், திருவள்ளுவர் திருநாள் வைகாசித் திங்கள் கரு-ஆம் நாளாகிய (28—5—53) விபரமாகியிருமையாகும்.

இந்தநாளைத் தமிழ்மக்கள் வாழும் இடங்களில் எல்லாம் ஒவ்வொரு விட்டிலும் கொண்டாடச் செய்வதற்கும், ஆண்டு தோறும் வரும் திருவள்ளுவர் திருநாளை அரசினர் விடுமுறை நாளாக்குவதற்கும் எங்கள் தமிழ்மறைக்கழகம் முயல்கிறது. இம்முயற்சி நன்கு நிறைவேறுதற்கு இன்றியமையாதவற்றைச் செய்யுமாறு தமிழர்கள் வாழும் இடங்களிலுள்ள தமிழர்களின் சங்கங்களையும், கலாசாலைகளையும், மடங்களையும், பத்திரிகைகளையும், தமிழறிஞர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறோம். இதுபற்றிய வேறு செய்திகளை அறிய விரும்புவோர், 'தமிழ்மறைக் கழகம், இல, 44, 33 ஆம் ஒழுங்கை, கொழும்பு 6' எனும் முகவரிக்கெழுதுக.

“அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்

பேணித் தமராக் கொளல்.”

(தமிழ்மறை, சசந.)

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

இல்லறவாழ்வின் மேன்மை

உ. பி. கவர்னர் திரு. கே. எம். முன்ஃசி அவர்கள் அனைத்திந்திய மக்கள் 'ஆத்மசுத்தி' மாநாட்டை 23—1—53-ல் லட்சுமணபுரியில் திறந்து வைத்தபோது கூறியதாவது:—

“திருமணம் என்பது மக்களின் உடல் இன்பத்துக்காகமட்டுமன்று. அஃது உயிர் வலிமை விளைவு. இந்தியாவில் குடும்பவாழ்க்கையும் தூயதன்மையும் முதன்மையானசிறப்பைப் பெற்றனவாகும். விரைந்து முயன்றால் இவற்றிற்கு மீண்டும் முதன்மை உண்டாக்கலாம். தாழ் நிலையில் அகப்பட்டுள்ள பெண்கள் குழந்தைகள் நெறிதவறியோர் முதலியோர்களைக் குடும்பவாழ்வில் ஈடுபடச் செய்வது மிகவும் சிக்கலானதுதான். இதிற் பலவற்றைக் கூர்ந்துநோக்க வேண்டியிருக்கின்றது. இம்மாநாடு இதற்கு ஏதாவது கழுவாய் தேடினால் நன்று.

நெறிதவறி நடப்பதற்குப் பொருளாதார நிலைமை மட்டுந்தான் என்று கூறுதற்கில்லை. வேறுபல காரணங்களும் உண்டு.

நகர்ப்புறங்களிலுள்ள ஆடவர்களில் பெரும்பான்மையோர் தம்மைச் சேர்ந்த பெண்பாலார்கள் இன்றித் தனியாக வாழ்கின்றனர். வரதட்சணை முறையினால் ஆடவர்கட்கு விரைவில் மணம்புரிய முடிவதில்லை. இரவில் நெடுநேரம்வரை நிகழும் கேளிக்கைப் பொழுதுபோக்குகளினால் ஆண்களும் பெண்களும் நெறிதவறும்படி நேர்கின்றது. மேலநாட்டவர் வழக்கமுறைகளின் மோதுதல் காரணத்தானும் நம்மவரின் உயிரொழுக்க மேன்மைகள் மாறுதல் பெறுகின்றன. நம் நாட்டுப்பெண்களின் தூய்மை மிக முதன்மையாகக் கருதப்படுகின்றது. மணமென்பது ஆண் பெண்பாலாரின் உயிர்ச்சேர்க்கை எனத் தூயதாக மதிக்கப்பெறுகின்றது.

மேலநாட்டு மக்களின் பழக்கவழக்கங்களால் மேற்குறித்த மதிப்புக்கள் குறைவுறலாயின. திருமணஞ் செய்தலென்பது, வெறுந்தேள்வை; களிப்புக்காகச் செய்துகொள்ளும் ஒரு சடங்கென்றாகிவிட்டது. இவை தவிர திரைப்படக்காட்சி வேறு தீமை விளைத்துள்ளது. நாளிதழ்கள், திரைப்படக் காட்சிகள், பாட்டுக்கள் முதலியனவும் கூடச் சேர்ந்துள்ளன. ஆடவர், மகளிர் தொடர்புபட்ட தூயதன்மையைத் திரைப்படங்கள் மிகுதியாகக் குலைத்துவிட்டன. இப்புதிய கேட்டைக் களையத்தக்க முறையைக் காணவேண்டும்.”

குறிப்பு: தற்காலம் நம் நாட்டில் நல்லொழுக்கம் திறம்பிக் கொண்டேவருகிறது. அதற்கு நம் நாட்டு அடிப்படைக்கல்வியின் அமைப்புமுறைச் சீர்கேடேயாகும். நல்லொழுக்க வாழ்க்கைக்குக் கடவுள் உண்டென்னுங் கொள்கை இன்றியமையாத வேண்டப்பெறுவதொன்றாகும். அக்கொள்கை நாளுக்குநாள் அருகிக்கொண்டே வருகின்றது. தற்காலக் கல்விகற்ற அறிஞர்கள், நேரில் காண்பதையே நம்புகின்றனர். கடவுள் உண்டென்பதற்கு இவ்வுலக நிகழ்வுகளும் யாரும் தம் உடலையே தம் நிலையில் அமைக்கமுடியாமையுமே போதிய சான்று பகர்கின்றன. அவ்வாறிருப்ப நம்பாததேனோ? கடவுட்கொள்கையை நம்பாததால் கணவன் மனைவியர் காதற்கொள்கைகளும், இல்லறமாண்பும் கைவிடப்பட்டு நாளுக்குநாள் சீர்குலைந்து வருகின்றன. இச்சீர்கேட்டை நன்கு

நுனித்தறிந்தே அறிஞர், உ. பி. கவர்னர் திரு. கே. எம். முன்ஃசி அவர்கள் மிக விளக்கமாக அறிவுப்பொருத்தமாக எடுத்துரைத்திருப்பது, மிகப் பாராட்டற்குரியது; அவர்கள் காலத்தால் ஆற்றியுள்ள இச்சொற்பொழிவைப் போற்றி மகிழ்கின்றோம். நாட்டு நன்மக்கள் இதுபோன்ற நல்லறிஞர் பொன்மொழிகளைப் போற்றி ஒழுகிவருவார்களென எண்ணுகின்றோம்.

தொன்மை அழியா நன்மைத்தமிழ்

தாம்பரம் 'இந்தி வித்தியாலயத்தின்' நான்காவது ஆண்டு விழாவில் தலைமைதாங்கிய சென்னைமாநில ஆட்சியாளர் திரு. ஸ்ரீபிரகாசா அவர்களின் சொற்பொழிவுச் சுருக்கம். ஒவ்வொரு நாட்டின் தாய்மொழியும் செவ்வையாக வளர்ந்து முன்னேறவேண்டும். அதற்கு வேண்டும் துணையை ஆட்சியாளர் உள்ளிட்ட எல்லாரும் புரிதல் வேண்டும்.

நாட்டு மொழியைப் பேசும் மக்களிடம் இந்தியை வலுபட்டாயமாகத் திணிக்கக்கூடாது. இந்தி எனது அருமைத் தாய்மொழியாக இருந்தாலும் அது வளமானமொழியன்று. வருத்தமில்லாமல் எளிதாகக் கற்றுக் கொள்ளக்கூடியதும் அன்று. மேலும் அவ் இந்தி எங்கும் எல்லாராலும் ஒன்றுபோற் பேசப்படுவதும் அன்று. அது தேசிய மொழிக்கு அத்துணைத் தகுதிவாய்ந்ததும் அன்று. பெரும்பான்மையோரால் பேசப்படும் ஒருகாரணம் பற்றிக்கொண்டனர். அப்பொழுது நான் எதிர்த்துள்ளேன்.

இந்தி பேசுவோர் எல்லோரும் ஒருவரோடொருவர் புரிந்துகொள்ள முறையில் பேசவில்லை. காந்தி அடிகள் பேசிய இந்தியும் சரியானதல்ல. தேசிய மொழியாகின்றதென்ற காரணத்தால் அம்மொழியினைச் சிதைத்துக் கொலைசெய்ய யான் இணங்கேன். இந்தி மொழியாளர், தமிழர் போன்ற ஏனையொழியாளர் இந்தியைப் படிக்கவேண்டுமென்று நினைக்கின்றார்கள். ஆனால், தமிழ்போன்ற பிறமொழிகளைக் கற்கக் கருதுவது மில்லை, அது தவறு; அவர்களும் பிறமொழிகளைக் கற்கவேண்டும்.

ஆங்கிலம் இந்திபோன்ற மொழிகள் ஒரு நூற்றாண்டுக்குள் எத்துணையோ மாறுதலும் திரிபும் சிதைவும் அடைந்திருக்கின்றன. சென்ற நூற்றாண்டிலுள்ள ஒருவன் இப்பொழுது மீண்டுவந்து பேசுவானாஹல். அவனுக்கு ஒன்றும் அம்மொழியில் இப்பொழுது பேசுவோர் பேச்சுப் புரியாது. அதுபோலவே அவன் பேசுவதும் யாருக்கும் புரியாது. உலகத்தில் எல்லா மொழிகளும் அப்படித்தானிருக்கின்றன.

ஆனால், தமிழ்மொழியோ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகியும் அன்று போல நின்று நிலவுகின்றது. மிக்க ஆற்றலும், இனிமையும், எளிமையும், அழகும், வளப்பமும், வேகமும் பிறவும் கொண்டு விளங்குகின்றன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னுள்ள ஒருவன் மீண்டு எழுந்து வந்து பேசினால் இன்றுள்ளவர்களுக்கு நன்றாகப் புரியும். இவர்கள் பேசுவதும் அவனுக்கு நன்றாகப் புரியும்.

யானும் தமிழின் அழகு, இனிமை, எளிமை, தொன்மைநலம் நோக்கிக் கற்கமுயன்றேன். சில சொற்களே கற்றேன்; காரணம் அரசு மானிகையில் எல்லாரும் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதே.

குறிப்பு: ஆட்சியாளர் அவர்கள் நடுநின்றாய்ந்து உண்மை கூறியது மிகமிகப் பாராட்டத்தக்கது. இந்நாட்டகத்து அத்தகைய

செம்மையோர் பலரறிந்தாருள் ஒருவரைக் காண்பது அருமை என்பது மிகையாகாது. ஆட்சியாளர் இரண்டாயிரம் ஆண்டு என்று கூறுவது கடைச் சங்கத்திறுதிக்காலந்தொட்டே ஆகும். தலைச்சங்கத் தொடக்கத் தொட்டு எண்ணினால் பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னுள்ளவன் மீண்டெழுந்துவந்து பேசினாலும் இன்றுள்ளாருடன் எவ்வகை மாறுதலுமின்றி ஒருவரோடொருவர் உரையாடுதல் முடியும்.

இவற்றிற்குக் காரணம். எம்மொழியினும் சிறந்த இலக்கண வரம்புடைமை, தனித்தியங்கும் ஆற்றல்வன்மை, பிறமொழிகளை அங்ஙனமே எடுத்துக் கலவாது தமிழியற்கைப் பண்பிற்கேற்கக் கையாளும் திறமை, பிறஎழுத்துக்கலவாமை, உலகவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலும் ஒன்றுபோலின்று நிலவுதல், பண்டைய இலக்கியப் பண்பாடுகள் அப்படியே இன்றைய இலக்கியங்களிலும் மேற்கொள்ளுதல், எச்சொல்லையும் எளிதாகத் தன் வண்ணமாக்கும் தனித்தமிழ் மாண்பு, தமிழ்ப்புலவர்கள் தொன்மை கெடாது பேணிவரும் நன்மை முதலியன.

ஒருசிலர் உழைப்புக்கஞ்சி இலக்கணம் வேண்டா; பிறமொழிகளை அவ்வாறே கையாளவேண்டும்; அதுவே மொழிவளர்ச்சியின் குறி என்றெல்லாம் கூவினும், செம்மைத் தமிழ்நன்மக்கள் அவற்றை ஒருசிறிதும் ஏற்றுக்கொள்ளாது தொன்மைச் சான்றோர் சென்ற நன்மைவழியே நடந்து தமிழின் அழகும், இனிமையும், தனிமையும், தொன்மையும் ஒம்பிவருவது பாராட்டற்குரியது.

மேலும் தமிழ்ப்பெரும் புலவர்களும் பெருமக்களும் வேண்டத்தக்க அறிவியல்தூல்களை எல்லாம் பண்டைச்சான்றோர் கைக்கொண்டு ஒழுகிய முறையிலேயே தனித்தமிழ்வண்ணமாய் மொழிபெயர்த்து மேலும் வளம்படுத்துவார்களாக. எடுத்துக்காட்டாகச் சாம்புநதம் என்னும் பொன்னை நக்கீரர் கூறவருங்கால் “நாவலொடு பெயரிய பொலம்” என்றனர்.

மதிப்புரை

தில்லைச்சிற்றம்பலப் பெருங்கோயிலின் பழமையும்
திருச்சித்திரகூட அமைப்பும்

[வெளியிட்டோர்: தில்லைத் திருமுறைக்கழகத்தார், தேரடிக் கடைத் தெரு, சிதம்பரம். விலை அணு நான்கு.]

இந்நூல் தில்லைச்சிற்றம்பலப் பெருங்கோயிலின் உண்மையினையும் இடையே புகுந்து இன்னல்பல இழைத்துப் பல்லுயிர்க்கொலைக்கும் அல்லலுக்கும் மூலகாரணமாயுள்ள திருச்சித்திரகூட நிலையிலாப் பொய் அமைப்பினையும் நடுநின்றாய்ந்து வரலாற்றுச் சான்று, கல்வெட்டு, மேலை நாட்டு மெய்யுணர்வுத்தவத்தோர் எழுதிய வழிநடைக்குறிப்பு, பிற்காலப் பெரும்புலவர்களாகிய வைணவ ஆசிரியன்மார் வரைந்துள்ள நடுநிலை வழாக் குறிப்புக்களையும் கொண்டு ‘ஆட்சியில், ஆவணத்தில், அயலார் காட்சியில்’ கிடைக்கும் கட்டுரைகளையும் கொண்டு செவ்வனே விளக்குகின்றது.

இந்தூல் வடிவிற் சிறிதாய்த் தகையிற் பெரிதாய்ச் சிறிய பெருந்தகை வாய்ந்து திகழ்கின்றது. இந்தூல் செந்தமிழும் சிவநெறியும் மேற் கொண்டு ஒழுகும் செய்பொருட்டுணிவினர் இருபாலார் அனைவர்கையிலும் கைக்கணியாய் என்றும் திகழத்தக்க தொன்றாகும். சமய ஒற்றுமையை நாடும் தக்கார் ஒவ்வொருவர் கையிலும் இருக்கவேண்டுவது. வீண்வழக்காட முயலும் வைணவர்களும் கூட வாங்கி உண்மையுணர்ந்து அமைந்து நன்மையெய்துதற்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாகவுள்ளது.

இதன் ஆசிரியர் தமிழ்ப்பெரும்புலவர், சிந்தாந்தப் பேராசிரியர் திருவாளர் சபா. சிவப்பிரகாசம் பிள்ளையவர்கள் ஆவர். இவர்கள் ஆராய்ச்சித் திறனும், நடுநிலையும், காழ்ப்பின்மையும் மிகவும் போற்றற் குரியன. நூல் திட்டபுட்பமும், எளிமையும், இனிமையும், தெளிவும், விளக்கமும் அமைந்துள்ளன. யாவர்களும் வாங்கியும் வாங்குவித்தும் உண்மையுணர்ந்து நன்மை எய்துவார்களாக.

திறிப்பு : சமயப் பொறுமையும் சமய ஒற்றுமையும் வேண்டுமென்று சான்றோர் பலர் பாடுபடும் இந்நாளில் அவற்றிற்கு ஊறுவிளைக்க ஒருசிலர் தோன்றியிருக்கின்றார்கள் என்பதைக்காண அவர்தம் அறியாமைக்கும், அன்பின்மைக்கும், அவலவேட்கைக்கும் கழிபேரிரக்கங்கொண்டு வருந்த வேண்டியதாக இருக்கின்றது. ஒற்றுமை என்று சொல்லிப் பிறர் உரிமைபைப் பறிக்க முயல்வது வேற்றுமைவிளைக்கும் வித்தினும் கொடிது. இந்தூல் 18-19-ஆம் பக்கங்களில் காணப்படும் கிராசுமுனிவரர் வரைந்துள்ள ஆங்கிலச்சுறிப்பால் மாலடியார்கள் ஆட்சித்துணையின் அடாத்துணை கொண்டு கி. பி. 1௮97-ல் நிறைவேற்றிய முறைகேட்டால் நிகழ்ந்துள்ள உயிர்க்கொலைகள் பல என்பதைக்காண எவரே வருந்தா திருப்பர்.

பின் முறைமன்றம்புக்குக் கோவிந்தராசப்பெருமாளுக்குப் பெரு விழா ஏதுமின்றி நாள்வழிபாட்டோடு அமைந்துவிடுவதாக உறுதிசெய்து உடன்பாட்டுத் தீர்ப்பையும் மீறித் திரும்பவும் ஒற்றுமைக்கு ஊறுவிளைக்கஉன்னுவது தக்கதன்றெனக் கழறுவதே தக்கது. எத்துணையோ சைவக்கோவில்களில் பெருமாள் சுற்றுக்கோவிற்கண் இடம்பெற்றிருக்கக் காணலாம். அங்கெல்லாம் பெருமாளுக்குப் பெருவிழாஇன்று. இந்தூல் பக்கம் 9-இல் காண்க. மேலும் திருச்செந்தூர்த் திருக்கோவில் சுற்றில் பெருமாள் இடம்பெற்றுள்ளார். அண்மையில் புதுப்பித்துக் கருங்கற் பணி அமைத்துள்ள சைவத்திருவினர் பெருமாளுக்குப் அத்திருப்பணியே அமைத்துள்ளார்கள். பெருமானே வரிசையில் பேணிவரும் நன்மாண்பு கண்டு நம் தில்லை வைணவர்களும் ஒழுகி ஒற்றுமைக்கு ஊறுின்றி உதவி காண்பார்களாக. அரசியற் சட்டத்திற்கு அமைந்து வாழ்வார்களாக.

திறிப்பு : 5 அணு தபாற்றலை யனுப்பி மேற்கண்ட நூலைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே, அப்பர் அச்சகத்தில், திருவ. சுப்பையா அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.

நெல்லை அருணகிரி இசைக்கழக ஏழாந் தமிழ்த் திருவிழாவில்
தருநெல்வேலித் தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கச் சார்பில்

13 — 2 — 1953 - ல்

நடைபெற்ற

அரசியலறிவு மாநாடு

முதல் வரிசை: எஸ். எஸ். பிள்ளை, எஸ். இராமசாமிகோனார், பி. ஏ., பி. எல்.,
A. R. சண்முகம் பிள்ளை, அ. சீனிவாசராகவன் எம். ஏ., வே. தியாக
ராச ஐயர், எம். ஏ., எல்.டி., வ. பொன்னுசாமி பிள்ளை, எம். ஏ.,
ரெ. சேஷாசலம், எம். ஏ., இராவ்சாகிபு எம். வி. சுப்பிரமணிய ஐயர்,
எம். ஏ., எல்.டி., இராவ்சாகிபு கு. அருணாசல கவுண்டர்.

நடு வரிசை: வ. சுப்பையா பிள்ளை, மு. காசிவிசுவநாதன் செட்டியார்,
பொ. முத்துக்கருப்ப பிள்ளை, வித்துவான் வே. மாணிக்கவாசகம்
பிள்ளை, வி. சங்கர நாராயண பிள்ளை, கண. மு. மு. சாத. சாத்தப்ப
செட்டியார், வெ. நடராச பிள்ளை, பி. ஏ., எல்.டி., மு. சுப்பிரமணியன்
செட்டியார்.

பின் வரிசை: புலவர் இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, புலவர், பு. சி. புன்னை
வனநாத முதலியார், தேவார இசைப்புலவர் சுந்தரமூர்த்தி ஓதுவார்,
சே. ஆ. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, இராம கணக சபாபதி பிள்ளை,
வித்துவான் அ. க. நவநீத கிருட்டிண பிள்ளை, சி. ச. அருணாசலம்
பிள்ளை.